МУЗЕЙ-АРХІВ

Українські Вісті

20 квітня 1947 р. | UKRAINIAN NEWS | Число 15 (73) Рік III

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З ЛАСКИ БОЖОЇ

СМИРЕННИЙ ПОЛІКАРП

Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви, Голова Собору Єпископів і Священного Синоду її

До Преосвященних Архипастирів, Всечесного Духовенства, Преподобного Чернецтва і всіх Боголюбивих Вірних

Великодне Архипастирське Послання: ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ЛЮБІ МОЇ БРАТИ І ДІТИ!

Многомилостивий Господь сподобив нас знову поклонитися Святому Його Воскресінню і вітати один одного цим зворушливим, світлим християнським привітом в скупчених оселях наших на вигнанні, в побудованих усердям нашим на чужині церквах і церковках.

Безмірною є глибина цього пасхального привіту для синів Церкви Христової. Адже диявол, що безсилий був спокусити Христа на початку Його земного служення (Матф. 4, 1, 11), всі пекельні сили зужив в кінці земного подвигу Богочоловіка Христа, щоб знівечити Його, поховати разом з тілом Розп'ятого, запечатавши самий гроб Його і приставивши варту до гробу.

Усе зло, вся безодня падіння людського, зрада, насильство, грошелюбство, злоба, ненависть, невдячність, наруга, беззаконня, безбожництво, — все це було демоном озброєно в грішних людях проти Христа. Як в незрівняних по силі релігійного почуття церковних співах Страсного Тижня в Церкві співається: „Недосяжного захоплено; Того, що визволив Адама, — зв'язано; Того, що знає всі таємниці душ, неправдиво допитують; Того, що безодню зачинив, Самого у в'язницю кидають; перед Пилатом стоїть Той, що перед Ним тремтять сили небесні; Сотворителя вдаряє рука, що її Він сотворив; на хрест засуджено Суддю живих і мертвих . . .“

Здавалось, повна перемога сил демонських. Нема спасіння для світу, „що увесь лежить у злі“... (Йоан 5, 19).

Воскресіння Христа з мертвих зруйнувало пекельну державу і надію демонів на перемогу. І тоді — „де ж твоє, смерте, жало? Де твоя, пекло, перемога? Христос воскрес — і впали демони. Христос воскрес—і радіють ангели. Христос воскрес—і життя вільно тече“... (Слово Йоана Золотоустого). Ось таке глибоке значення для всього світу, роду людського і нас, зокрема, цих великих двох слів: „Христос Воскрес!“.

Любі діти! Живемо в надзвичайно бурхливу добу історії людства. Бож подвиг Ісуса Христа повинні люди засвоювати добровільно, маючи в заснованій Воскреслим Господом Св. Церкві Його благодатні сили для боротьби і перемоги гріха, зла, смерти. Чи цей подвиг у християнських народів ослаб, чи демонські начала напружили усі свої сили богоборчі і протиморальні, — тільки дійсно світ переживає від часу першої світової війни жахливі часи братовбивства, ненависти, лукавства, насильства, як ні в одну, може, добу культурної історії людства. Кинуті у вир цих світових подій, що їх одні називають „народженням нового світу“, а другі вважають „настанням днів антихриста“,—як можемо встояти ми, вигнанці з рідної землі і безправні в людських поняттях скитальці на чужині? Тільки вірою в провидіння Боже над нами, вірою в Господа Воскреслого, що Воскресінням із мертвих явив світові торжество вічної правди Божої над неправдою і злом.

Так славлячи Воскресіння Христове в цьогорічних церковних службах Пасхальних і вітаючи один одного радісним „Христос Воскрес!“, відчуймо ж усим змученим серцем нашим поміч Божу для нас і для цілого народу нашого, яка прийде, бо **воскрес Христос Бог наш.**

Йдемо за наукою Св. Апостола, що писав: „Браття мої, кріпіться в Господі й у могутності сили Його... візьміть усю зброю Божу, щоб ви могли протистати в день лихий і, все поконавши, встояти“. (Ефес. 6, 10, 13) „Нехай воскресне Бог і розсипляться вороги Його!“ Амінь.

Полікарп, Митрополит УДПЦ.

Дано Року Божого 1947 в квітні в Німеччині.

АПОСТОЛЬСЬКИЙ ВІЗИТАТОР І АДМІНІСТРАТОР УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ У НІМЕЧЧИНІ

Високопреподобному і Всечесному Духовенству і своїм Дорогим Вірним

МИР У ГОСПОДІ І БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Милі Браття і Сестри! Хто з нас не звернув уваги на часте явище в природі, що по темній бурхливій ночі настає гарний соняшний день. Ще перед кількома годинами темрява покривала землю, ні одної зірки не було видно, бо грізні хмари покривали весь небозвід. Жах проймав людину від грюкоту грому, а лютуюча буря рвала, ломила все довкола. Ніхто й не важився в таку погоду вийти з помешкання, а кого захопила така хуртовина, скривався, де міг, щоб перебути лиху годину. І нараз все зміняється. В природі настає спокій і тишина, темрява зникає і знову любо сяє сонечко. І на душі й серці людини стає радісно й весело. Так подібно, милі Браття і Сестри, було з Божественним Спасителем, так було і так є з Його святою Церквою і так є з кожним християнином.

По кривавій Великій П'ятниці Божественного Спасителя прийшло Його Світле Воскресіння. Повернімся ще на хвилинку думками до Великої П'ятниці. Які тяжкі терпіння, яке велике пониження перетерпів у тому дні Божественний Спаситель: прибитий до хреста, що в тодішніх часах був деревом ганьби, висить Спаситель світу поміж двома розбійниками наче б був найбільшим з них. Погляньте на Нього очима душі: Його руки й ноги прибиті цвяхами до хреста, а на голові терновий вінець; все тіло Його, від стіп до голови, покрите одностайними ранами. А які ж були Його внутрішні терпіння, коли Божий Син звернувся до свого Небесного Отця з словами невимовної скарги: „Боже мій, чого Ти мене залишив?“ (Матей XXVII. 46).

А проте сталося зовсім інакше. Ще давніше колись сказав Спаситель: „І коли Я буду піднятий з землі, всіх потягну до Себе“. (Іван XII, 32).

Як же скоро і як славно сповнилися ці Його слова! Після великої П'ятниці несподівано скоро настало Світле Воскресіння. Божественний Спаситель воскрес і славно вийшов з гробу, хоч гріб був опечатаний і когорта римського війська пильно стерегла Його...

Приблизімся ж у цьому святому дні в правдивій взаємній любові до Воскреслого Спасителя і до Його в різних періодах історії переслідуваної, а все ж таки збереженої Церкви! Вірні супроти Господа Бога і святої Католицької Церкви, видержім терпіння і напасті, що стрінуть нас у нашому житті! Власне вони будуть для нас джерелом радости і внутрішнього щастя тут на землі, а відтак і на всю вічність збільшать нашу Великодню Радість у небі, якщо поміж нами запанує взаємна, правдива і щира братня любов, з'єднаність і згода.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

О. Ніколай Вояковський.

(Із Великоднього Послання. „Урядовий Вісник“ Апостольської Візитатури й Адміністратури Української Католицької Церкви в Німеччині, ч. 4, квітень 1947).

Від редакції

З незалежних від нас причин великодне число „Українських Вістей“ випускаємо 20-им квітня.

Ціна цього числа — 2 НМ.

з літературним додатком.

Улас САМЧУК

«І друг друга обимем»

Поняття „Христос Воскрес“ протягом одного тисячоліття з покоління в покоління надхненно наповняло силою віри в життя людей, яких називаємо своїми предками. У них не було більшого, кращого, величнішого поняття, як те, що Бог, що себе самого назвав „живим Богом“, не вмер смертю людини, а повернувся назад у буття вічне.

При цьому чомусь пригадується дитинство. Ще наше покоління має право на такий сентимент. Ми ще були присутні, коли містерія воскресіння творилася на наших очах однієї чарівної весняної ночі. Ми ще самі були присутні, як „відвалювався камінь від гробу“ і як хор ангелів надхненно і велично сповіщав нас, що „Христос воскрес із мертвих, смертію смерть здолав“.

На жаль, недосконалість людська внесла сюди деякі досить дітклиі корективи. „Людина розуму“, кермуючись „науковими даними“, піддалася нарешті песимізмові душі, що нібито їй вдалося осягнути такої міри відчуття дійсности, коли вона вже „знає“ більше, ніж „відчуває“. Відчуття вона, та сама „мудра“ людина, обернула в „забобон“.

Релігію, що оформлює Бога, вона своїм розумом повернула в релігію, що оформлює матерію, дуже часто мертву матерію. В той саме час, коли, вільна душею, вона молилася Богові, що на небі, вона захотіла замкнути свою вільну людську істотність в рамки обмеженої простором землі віри в людину. Віри в ніщо. Віри в недосконалість, дуже часто віри у звичайну анекдоту життя.

Але це все з ділянки химери. Не так вже тяжко вирікти „релігія опіюм“, чи щось подібне, щоб одразу набути собі славу реформаторів життя. Ми в п'ятнадцять-шістнадцять років нашого віку майже всі переживали часи таких реформаторів. Вже трохи пізніше ми приходили до інших висновків, щоб ще пізніше, нарешті, дійти до переконання, що не все те „опіюм“, чого ми не досить знаємо, як і не все те золото, що блищить на перший погляд зору. Релігія просторово, часово, як також вітально перевищує всі наші в цій ділянці здобуті „знання“. Ми все приходимо до висновку, що в дійсності ми нічого не знаємо, чому саме, коли зародилось перше життя на землі, зародились також і початки віри в силу вічну, в силу, що життя дала і життя утримує.

Ця віра дала надію, а надія дала релігію. Це вже далеко перевищує химеру „наукового знання“ і як вивершення цієї істини ми дістали у спадщину від наших предків віру в „Бога живого“, віру в Христа Ісуса, що жив, був, пішов на хрест, щоб умовно вмерти і щоб фактично воскреснути для життя вічного. І навіть коли брати ці тисячу дев'ятсот сорок сім років життя цього воскресіння, то й то можна назвати його вже вічним. Те, що чекає його в майбутньому, ми ще не знаємо. Знаємо тільки, що всі „наукові арґументи“ ніколи не розіб'ють правди любови, правди морального очищення, правди правд і правди воскресіння добра, як антитези кожного зла. Христос нічого іншого не казав, як тільки **любітеся**! Може хтось скаже, що і **ненависть** — чеснота. Так. Мінус також знак, але якраз не плюс, а мінус.

Багато було з цього приводу сказано слів і у нас. І ми пережили „реформаторство“ безвір'я, пережили моральний большевизм, пережили не одно місце перемоги „розуму“ в матерії, над почуттям релігії. Були люди і є люди, що „також не вірять“.

Не обов'язково таких людей трепереконувати. Дуже сумно, коли віра є вислідом пропаґанди. Ми хочемо тільки, щоб якраз ті люди, були консеквентними. Бо дуже зле, коли людина „не вірить“, після знов „вірить“ і при тому не хоче признати свою поразку і їй здається, що її науковість нічого не стратила, коли вона вернулась назад. Ні! Це вже не гаразд. Тут залишається тільки сказати, що віра в Бога не має нічого спільного з науковістю і що це є ділянка, куди не має права вступати скепсис, чи песимізм. Віра є вартість сама в собі. Бог не є атом, Бог є творець атому. Це первопричина.

Вертаючись до згадки про „Христос Воскрес“, ми вертаємось десь туди, де наші земля і небо, де наші живі і мертві. Якраз у ці урочисті дні, ми стільки переживали доброго. Ми стільки прощали зла, ми так радісно віталися навіть з нашими ворогами, а в наших храмах співали: „І друг друга обимем і тако возопієм: Христос воскрес із мертвих“. Ми йшли на могили наших предків і там їм казали: Христос Воскрес! Вони нам також відповідали: Воістину воскрес! І коли ми сьогодні тут, коли зло і ненависть заборонила нам це свято душі, ми тільки просимо Бога: дозволь нам ще вернутися до тих могил! Що злого ми робили, коли ми були у себе, з собою, з Богом і добром?

Є такий ніби трафарет: кажемо, що так, як воскрес Христос, так воскресне і наша правда. Так кажуть наші люди з року в рік і так сподіваються. Ні. Це не трафарет. Це правда, що має незбиту логіку, навіть коли видається вона комусь простою і немудрою. Наша правда, в яку вірять мільйони живих людей у своїх поколіннях, мусить одного разу воскреснути, таки направду воскреснути з небуття, бо це є правда. Таке воскресіння вже сталося. Ми ж постали з небуття, а доказом цього ми є тут, як вигнанці, у дуже великій кількості. Нас хочуть ще раз розп'яти, як розп'ято весь наш народ, але ми знаємо, що ніяка Голгота не вирішить нашого небуття, як довго воно буде живою нашою вірою живих наших, хоч змучених, але ніколи не подоланих, душ. І як довго ми віримо в Христа, що переміг імператорів і цезарів одним своїм **люби**, так довго ми не будемо знищені ані льодами Сибіру, ані ненавистю Ен-Ка-Ве-Де. Мукою нашою гартуємось, Правдою нашою христимось, Вірою нашою живемо і жити будемо!

„Прокляття моїй плоті, що слабша за мій дух“, — казав наш один мудрець, на ім'я Ольжич, вбитий злом. В ці великі дні великого воскресіння ці слова звучать і гарно і переконливо. Втомлені ми. Переслідувані ми. Але тверді ми і рішені ми. Ні і ще раз ні! Нас не вб'ють так просто, як це сподівається те, чи інше ґестапо. Бо ми живемо у віках, як вислід воскресіння з небуття цілої великої Правди, за яку несемо переслідування.

ХРИСТОС ВОСКРЕС — ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

Рідному Краєві, Заокеанським братам, усім Представництвам: Центральному, Обласним, Повітовим, Таборовим та Довірництвам У. Е,. як також усім її громадським і професійним організаціям та цілій Українській Еміґрації — шлемо побажання Веселих Свят.

О. П. У. Е. — Авґсбурґ.

УСІМ членам Товариства Українських Політичних В'язнів, усім бувшим та сучасним політичним в'язням, що в окупантських тюрмах засвідчують нашу віру в Воскресіння Української Держави — шле свої бажання і привіт з нагоди Христового Воскресіння

Христос Воскрес!

Головна Управа Т-ва Укр. Політичних В'язнів.

Христос Воскрес!

Воскресне Правда — Воскресне Україна!

Всім братам-українцям на чужині і на Батьківщині, на засланні і в неволі перебуваючим, посилаємо поздоровлення з Великим Святом Світлого Воскресіння Христового. Хай цей день сповнить наші серця вірою й надією в здійснення заповітних мрій, а єдність і любов запанує між нами і поведе нас до єдиної нашої мети — нашого визволення.

РЕДАКЦІЯ „У. В.“

До Редакції «Українські Вісті»

В день Великодніх Свят — об'єднані духом з тими, що на рідних землях в боротьбі, в казематах і тюрмах та на засланні, — пересилаємо Вам наші щирі побажання та традиційне

ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

Управа ТУПВ.

До Редакції Часопису «Українські Вісті» в Новому Ульмі

З нагоди Свята Христового Воскресення Центральне Представництво Української Еміґрації пересилає Вам щирі побажання успіхів у Вашій жертвенній праці для добра української еміґрації.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Голова: (В. МУДРИЙ).

Керманич Організаційного Відділу: (Інж. Л. РОМАНЮК).

НАЙГЛИБША ПОДЯКА

Від'їжджаючи на свята, по закінченні першого туру своїх вистав у Німеччині, колектив Драматичної Студії Й. Гірняка висловлює всім колам української громади американської зони свою найглибшу подяку за велику моральну підтримку і виняткову гостинність. Ця дружня атмосфера і зрозуміння подесятерили нашу енергію, вони кличуть нас до дальшої праці і боротьби.

Христос Воскрес!

Колектив Драматичної Студії Й. Гірняка.

8. IV. 1947. Майнц-Кастель.

Христос Воскрес! Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Вітаю Вас, дорогі парафіяни, з святом Христового Воскресіння!

Христос Воскрес! Вітали рано на світанні жони-Мироносиці Апостолів. „Устаньмо вранці на світанні і замість мира пісню принесім Владиці, і Христа побачимо, Правди Сонце, що всім життя посилає“ (Пісня 5 кан.).

Воскреслий Христос воскресить і надії наші, близяться дні бачити Сонце Правди і оновлене Ним наше життя. Христос Воскрес! Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Настоятель парафії Н. Ульму,

Протоієрей Степан П-ло.

СМИРЕННИЙ ІГОР

Архиєпископ Полтавський і Кременчуцький

„Цей день, що створив його Господь, — радіймо і веселімось у цей день“.

(II с. 117, 24.).

Любих своїх земляків на чужині сущих вітаю із Святим Великоднем! Вітаю із святом перемоги життя над смертю, добра над злом, правди над кривдою.

Із святом оновлення та відродження, з днем Христового Воскресіння.

Зверніимо ж свій розум, своє серце, свої чуття до Переможця смерти.

Оновімо своє життя добром та справедливістю. Одне одного обнімімо і навіть тим, що ненавидять нас, простімо все ради Воскресіння.

І відродиться наш дух. Запанує любов, правда та однозгідність серед нас. І сильні духом ми вернемось до Краю Рідного, оновимо Святі Руїни, утремо сльози заплаканій Матері.

І однозгідно заспіваємо ми величну — переможну пісню:

„Нехай воскресне Бог, щоб розсипались вороги Його, і розбіглись перед Ним ненависники Його!..“ (Пс. 67.).

Христос Воскрес! Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Авґсбурґ, на чужині. Великдень 1947.

До Українського Народу!

Координаційний Український Комітет посилає всім українцям на Рідній Землі і на чужині сердечне, братнє привітання з приводу найбільшого християнського свята ВОСКРЕСІННЯ.

Минулого року прийшло на чужині до об'єднання українських політичних сил. Українські політичні організації: Українське Національно-Демократичне Об'єднання, Українська Соціялістично-Радикальна Партія, Українська Соціял-Демократична Робітнича Партія, Українська Партія Соціялістів-Революціонерів, Організація Українських Націоналістів, Український Національно-Державний Союз, Союз Гетьманців-Державників, Українська Революційно-Демократична Партія — узгіднили плятформу спільної праці задля досягнення нашого національного ідеалу.

Цього року принципи політичного об'єднання і координації сил застосовуються вже в практичній роботі. Вона ведеться на рідних землях і на чужині. Всюди, де є українські люди, що мають для неї зрозуміння. Шлях об'єднання політичних сил скріпить наш народ і принесе справі його визволення великі користі.

На дорозі до наміченої цілі треба побороти великі труднощі; здавалося б, що вони переростають наші людські сили. Та хоч сила окремої людини незначна, виростає вона в громаді, при гуртовій праці, до важливого чинника. Свято Воскресіння Христа дає нам віру, що наш народ після мук і терпінь встане до нового, вільного життя, як рівноправний член в колі незалежних націй світу.

Щоб дійти до цієї цілі, треба єдности, організованости і згоди в нашому народі.

Координаційний Український Комітет кличе в день Воскресіння Христового всіх українців у цілому світі до спільної, однозгідної праці, до організованого змагання за своє право на життя, за справедливість і за свободу українського народу.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Координаційний Український Комітет.

УСІХ українських вояків-ветеранів сердечно поздоровляємо з Святом Світлого Христового Воскресіння.

Христос Воскрес!

Головна Управа Союзу Українських Ветеранів.

СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ

Коли вийдемо на Воскресну утреню і крізь століття долине до нас з Великого Світанку, з города Йосифа Ариматейського могутній клич: „Бодріться я побідив світ!“ — клич Того, що сказав про себе: „Я є дорога, правда і життя“ — про Котрого з відкоченого гробного каменя кликав ангел: „Він воскрес“ — тоді хай кожне жадне правди українське серце сповниться непохитною надією, що проминуть дні горя, мов кошмарний сон — встане Правда в Україні від Карпат по Дон! Тоді хай всі українські серця співають радісно могутній гімн Правді

Христос Воскрес!

О. ЛЕВ

Гр.-кат. душпастир в Нов. Ульмі.

З Воскресінням Христовим!

Щиросердечні побажання установам, організаціям і мешканцям табору складають РАДА І УПРАВА ТАБОРУ Новий Ульм.

В СВІТЛІ ПОДІЙ ТИЖНЯ

Де Ґолль повертається до політичного життя

ШТРАССБУРҐ. (Дена-Ройтер). З нагоди другої річниці звільнення Ельзасу 7-го квітня в Штрассбурзі виступив з промовою ген. де Ґолль. Він спочатку зробив огляд минулого, щоб потім перейти до нинішнього політичного становища Франції і викласти свої думки з приводу її майбутнього. „В ситуації, в якій ми опинилися тепер, — казав генерал, — збереження нашої незалежности стало для нас найпекучішою і найважливішою проблемою. Насамперед треба врегулювати долю німецького народу так, щоб зусилля, засоби влади і пляни нашого сусіда ніколи не змогли надалі нам загрожувати. Одночасно треба посвятити себе завданням реорганізації Европи, щоб поруч з обома великодержавами — США і Совєтським Союзом — постав нині елемент урівноваження.

Далі перед нами стоїть завдання відповідно до нашого впливу і наших можливостей сприяти міжнародній співпраці і розвиткові міжнародніх інституцій співпраці, щоб своєчасно перевіряти всякі можливі причини конфліктів і громадянською думкою всього людства засуджувати їх. І нарешті ми мусимо залишатися вірними самим собі, тобто, будучи західніми европейцями, надалі дотримуватися своїх поглядів на людей, на життя, на право і відносини між державами, що зробило нас такими, якими ми є тепер.

Якби ми не були французьким народом, ми могли б схилитися перед тим завданням і стати осторонь, чекаючи своєї долі. Але коли велика частина вважала нас за втрачених чи принаймні за хворих, ми спромоглися виявити героїчні зусилля і організувати національний рух спротиву, який уможливив нам у цій найбільшій драмі нашої історії ввійти до лав переможців."

За словами кореспондента аґенції Ройтер, нова поява генерала де Ґолля на політичній арені відкриває собою новий розділ в політичній історії повоєнної Франції. Осуджуючи партійну систему, закріплену новою конституцією, він одночасно заявив про свій намір сприяти новій політичній розбудові Франції. На його думку, жадна з трьох головніших партій, включно з його колишніми друзями — представниками республіканської народньої партії, не подає народові правдивих картин основних проблем.

Конституція, сказав де Ґолль, викликала застій, який позбавив націю так потрібної співпраці та авторитету. Французька закордонна політика мала б залишитися „західньою". „Франція не знає, куди їй прямувати, але так не сміє бути. Такий народ, як наш, не сміє відступати перед сумнівами і турботами. Маємо підстави сподіватися, що США і Совєтський Союз не стануть противниками. Але автоматично вони стають конкурентами."

Генералові обвинувачення, що існуючі партії нездатні керувати конструктивно, були звернені передусім до незадоволених серед усіх кляс. Високі ціни важким тягарем падають на робітництво. Загалом кажучи, націоналізація розчарувала робітників націоналізованих підприємств. Численні скандали у вищих установах додали до існуючого незадоволення ще й почуття заперечення і зневаги.

Генерал і його прибічники є тієї думки, що Франція йде назустріч важкій фінансовій кризі, яка рано чи пізно призведе до урядової кризи. Де Ґолль, одначе, не сказав, яким повинен бути уряд, що його він вимагає. А втім, один з його супутників пояснив, що з цього приводу де Ґолль висловиться пізніше.

Як виходить з повідомлення аґенції ІНС, де Ґолль ставить цілком серйозно питання перебрати на себе владу. „Франсе Суар" навіть твердить, що він уже підготував список членів кабінету. За словами цього часопису, уряд де Ґолля мав би складатися з соціялістів-радикалів, прибічників республіканської народньої партії і незалежних.

На підставі ухвали уряду французьке радіо промови де Ґолля не транслювало.

Що думає Азія про Европу?

ЛОНДОН. 23-го березня в форті Делі, що походить ще з XVI століття, розпочалася паназійська конференція, на якій зустрілися не менше ніж 200 делеґатів від різних азійських країн. У своїй вступній промові Пандіт Неру з брутальною відвертістю говорив про ставлення Азії до Европи і протиставив конструктивному внескові Азії моральне банкротство Заходу, що завжди підштовхував світ до війн і конфліктів, а нині, в добу атома, погрожує новими війнами. Одначе, провідна думка конференції ні в якому разі не аґресивна: йдеться, мовляв, не про те, щоб утворити рух, спрямований проти Европи чи Америки: головна мета — насамперед мир і проґрес у цілому світі. Протягом довгого часу Азія була, мовляв, прохачем у західніх дворах і канцеляріях. Тепер, нарешті, прийшов цьому кінець. Протягом 200 років Азія слідкувала за зростанням західніх імперіялізмів і приниженням Азії до рівня колоніяльних і напівзалежних країн. Ізоляція окремих країн однієї від іншої — один з найвартісніших уваги наслідків панування Европи над Азією. Індія раніше мала постійний зв'язок з усіма своїми сусідами в усіх напрямках світу. Лише за англійського панування вона стала ізольована від інших азійських країн. Як її економіка, так і її відносини спрямовані насамперед до Европи. Ця ізоляція окремих азійських країн минула разом із занепадом імперіялізму старого карбу. Суходільний і повітряний транспорт швидко зблизить азійські країни між собою. Над всією Азією віє, мовляв, різкіший вітер.

ТРУМЕНОВА ПРИСЯГА

ВАШІНҐТОН. 9. IV. (Дена-Ройтер). Минулої суботи, з нагоди щорічного свята вшанування пам'яті Томаса Джефферсона, основоположника демократичної партії, президент Трумен знову зробив особливий наголос на принципах нової американської закордонної політики. «Далі не можна просто говорити: ми не бажаємо війни. Ми мусимо діяти завчасно, щоб погасити спалахуючий вогонь, який за сприятливих обставин може поширитись на цілий світ. Ми мусимо утримувати достатні військові сили, щоб переконати цілий світ, що наші наміри і наша відповідальність—справедливі.»

„Ми були свідками порушення прав націй, — сказав Трумен. — Також ми висловили свій протест. Але ми мусимо надати йому ваги, підтримуючи ті народи, чиї свободи перебувають під загрозою чужих держав. Це наша відповідальність — нести варту перед будинком тривалого миру, що саме тепер будується. Цим будинком є Об'єднані Нації. ОН мають завдання гасити вогонь скрізь, де б не спалахував, бути на сторожі у всьому світі, гасити кожну іскру, яка виникає через протилежність думок між урядами."

„Допомагаючи незалежним націям утримувати свою свободу, ми тим самим допомагаємо ОН виконувати її функції. Незалежно від того, яким би був наш військовий потенціяль, однаково цього потенціялю не вистачає... В той час, коли боротьба за права людини в інших частинах світу триває далі, вільний американський народ не може з апатією чи байдужістю слідкувати за її закінченням".

Наостанку Трумен зацитував присягу Томаса Джефферсона: „Я поклявся перед вівтарем вічного Бога бути ворогом усякої форми тероризування людського духу."

Америка перейшла Рубікон

США стали перед переломовим вирішенням: або самим заповнити порожнє місце, або залишити англійську спадщину для Совєтської Росії. А спадщина та — це сьогодні не лише Греція й Середземне море, не лише Індія, Єгипет і Палестина, але Брітанська імперія і ціла позиція англосаксів у світі. Відмова Англії спричинилася до того, що світ по суті став без володаря і опанувати його може кожний, хто почуває себе досить сильним.

Як у старому Римі велика маса народу, що перебувала в безмірній нужді у багатоповерхових будинках-казармах передмість, стежила з байдужістю чи лише з суто-спортовим зацікавленням за успіхами римської воєнної експансії, так сьогодні американські робітники в Чікаґо, Детройті і Балтіморі, торговельні помічники в Нью-Йорку, фермери на Середньому Заході і навіть фільмові зірки в Голлівуді споглядають переважно без зрозуміння на ті переломові проблеми, що сьогодні насуваються. Але від часу Рузвельта і другої світової війни в Америці існує кляса високих урядовців, дипломатів, офіцерів, газетярів і радіо-коментаторів, кляса подібна до староримських патриціїв і здібна до усвідомлення цілого тягара проблем, що стоять нині перед американським народом. Ті кола працюють всілякими засобами, щоб збудити в США публічну опінію, щоб збудити у звичайних громадян розуміння тих справ, від вирішення яких залежить доля Сполучених Штатів.

Зрозуміла річ, що як в 1939 р. пересічний француз задавав собі питання — чи варто вмирати за Ґданськ? — так сьогодні пересічний американець питає: чи варто платити вищі податки і зносити тяжчі життєві умови, щоб зберегти становище США як світової потуги? Ми сьогодні знаємо, що французи, відповідаючи заперечно на питання, чи варто вмирати заради Ґданська, підготували тим самим свій кінець як великодержави, підготували свою капітуляцію перед арміями Гітлера.

Пам'ятаючи про це, сенатор Ванденберґ, що колись був ізоляціоністом, остерігає своїх земляків, що відмова Америки від розбудови свого становища великодержави в Европі і на Далекім Сході являла б собою мовчазне запрошення Совєтів до заповнення порожнього місця.

Греція стала новим Рубіконом. Усунення Америки від грецьких справ призвело б до втрати для англосаксів Середземного моря, цілого Середнього Сходу із запасами нафти, що перевищують всі в Новому Світі. Ціле господарське життя Америки базується на нафті і становище США стало б катастрофічним, коли б за 15-20 років, по вичерпанні власних засобів, не можна було б розраховувати на непеpебрані запаси Середнього Сходу.

Однак проблема нафти при всім величезнім своїм значенні відіграє в даному випадку другорядну ролю. Ідеться тепер про **бути чи не бути** Сполученим Штатам. Америка, як показали обидві останні війни, стоїть перед вибором: світова потуга чи безсилля. „Авт Цезар, авт нігіль". Вирішення вразливе для людей, які після другої світової війни розраховували на довгу епоху миру. Але що ж поможе тут вражатися?

(„Ді Вельтвохе" 695).

Бандитський вчинок

Коли це число нашого часопису було вже готове до друку, в українському таборі Новий Ульм стався ганебний вчинок, що компромітує нашу громадськість: вночі проти 16-го квітня побито камінням вікна мешканцям бльоку „Б", зокрема діловому редакторові та головному редакторові „Українських Вістей". Вчинила це група хуліґанів, що одночасно з биттям вікон протягом двох годин тероризували цілий бльок, поперелякували жінок і дітей, заподіяли тяжких образ голові таборової ради та іншим поважним особам.

Доводячи про це до відома української громадськости, редакція "У. В." чекає від адміністрації табору публічних інформацій про вжиття проти цих злочинних елементів відповідних заходів. Бажано також, щоб цим випадком зацікавилась наша преса та зайняла до цього ганебного вчинку виразне становище порядком реалізації постанов останньої пресової конференції у Франкфурті.

Редакція.

В справі виїзду українських скитальців до Бельгії

Доводимо до відома всієї української еміґрації, що згідно з постановою другого Пленуму ГУПРади від 21. лютого ц. р. та додатковим вияснениям з відповідними чинниками остаточних умов щодо вербування робітників до Бельгії, затверджених постановою Президії Ради від 20. березня ц. р., ставлення українських керівних організацій до виїзду наших скитальців до Бельгії позитивне.

Виступ деяких органів української преси проти виїзду наших скитальців до цієї країни не відбиває справжніх думок і постанов керівних органів у цій справі, а є лише їх приватною думкою.

Зокрема інформація про ліміт для українців в 7000 робітників, не враховуючи родин, не відповідає правді. Це число мінімальне і залежить від фактичного зголошення робітників різних національних груп.

Головна Українська Переселенська Рада.

Короткі вісті

* ЛОНДОН. (Дена-ОАНС). Провідник опозиції Вінстон Черчіл висловився в Нижній палаті проти ухвали уряду зменшити термін військової служби з 18 до 12 місяців.

* ТОКІО. (Дена-ІНС). Приблизно, 40 тис. членів японських профспілок демонстрували на Великдень (6 квітня) перед палацом в Токіо і вимагали реорганізації уряду.

* РИМ. (Дена-Ройтер). Італія стоїть напередодні фінансової катастрофи і може прямувати назустріч новій диктатурі, заявив на пресовій конференції в Римі прем'єр-міністер де Гаспері

* ПАРИЖ. (ЮП). Тяжко захворівши на туберкульозу, чехо-словацький генеральний консул у Парижі позбавив себе життя самогубством. Його знайдено мертвим поблизу Ейфелевої вежі.

* ВАШІНҐТОН. (АП). Під час виборів до міських громад у Чіле комуністи змогли збільшити число своїх місць з 65 до 132.

* ДЕТРОЙТ. (Дена-Ройтер). 8 квітня в Детройті помер у віці 83 років Генрі Форд, відомий американський фабрикант авт.

* АТЕНИ. (Дена). Тлінні останки грецького короля Георґа II 6-го квітня поховано в мавзолеї королівської родини в Татої (поблизу Атен).

* МОСКВА (АП). Маршала Будьонного, генерала російської кінноти, призначено тепер на голову бюра в справах заводу і плекання коней при совєтському міністерстві сільського господарства.

* НЬЮ-ЙОРК. (Дена). На засіданні комісії ОН в справах роззброєння совєтський делеґат Андрій Громико знову запропонував заборонити атомову бомбу.

* БЕРЛІН. (АП). Наслідком суворої зими в совєтській окупаційній зоні Німеччини вимерзло 70% озимих посівів пшениці і 25% жита, а озимі посіви ячменю — цілком.

* МАДРІД. (ЮП). Леон Деґрелль вже не пе ебуває в Еспанії, запевняють офіційні еспанські кола, спростовуючи таким чином твердження комуністичного таємного радіопересилача.

* НЬЮ-ЙОРК. (Дена-Ройтер). Міжнародня Організація Втікачів (ІРО) з 1-го липня розпочинає свою діяльність.

* ГЕССЕН. (АП). В рахунок перших відшкодувань США перевантажили в Бремені на кораблі 45 тонн точних машин з оптичних заводів „Гойзольд-Верке", Герборн (Гессен).

* ВАРШАВА. (Дена-Ройтер). Заступник польського міністра суспільних справ Вольський подав до відома, що переселення німців із Польщі до англійської та американської окупаційних зон, припинене зимою, тепер розпочинається знову. До 1-го червня ц. р. в Польщі не залишиться жадного німця, за винятком технічних фахівців, головно гірників.

* КОПЕНГАҐЕН. (Дена-Ройтер). Наслідки передвиборів до данської Верхньої палати принесли перемогу соціял-демократичній і селянській партіям. Натомість радикали і консерватори втратили значну кількість голосів. За комуністів голосували теж менше виборців, ніж можна було сподіватись.

* ЛІСБОНА. В одному маніфесті до еспанського народу претендент на еспанський престол Дон Хуан називає проголошене генералом Франко запровадження монархії в Еспанії „спробою забезпечити за однією людиною на все життя диктатуру". („Швебіше Цайтунґ").

* АТЕНИ (Дена). Совєтський амбасадор в Греції Константін Родіонов разом із 13 співпрацівниками, від'їхав до СССР. Як повідомляють із совєтської столиці, з від'їздом совєтського амбасадора з Атен не треба сподіватися припинення дипломатичних відносин між Грецією і Росією.

Англія здивована заявою Рокса

РИМ. (Дена-Ройтер). Генеральний директор УНРРА ген. Рокс заявив, що всі ДП, які перебувають тепер під опікою УНРРА, мали б бути відіслані на їхню батьківщину, якщо Міжнародня Організація Втікачів після 30 червня ц. р. не розпочне своєї діяльности. Офіційні англійські кола висловили своє здивування з приводу такої заяви. Англійський уряд був, мовляв, завжди проти примусової репатріяції втікачів, за винятком воєнних злочинців і коляборантів. Офіційні англійські чинники підкреслюють, що УНРРА відповідає за свою діяльність перед ОН і, розуміється, поруч з іншими націями, мала б запитати також англійський уряд, перш ніж виносити в цій справі остаточну ухвалу такою, як це її запропонував ген. Рокс.

Подбаймо за свою інтелігенцію!

За сучасних умовин культурного життя людства розвоєвий процес кожного народу виглядає незвичайно многогранним, а тому для його обслуги необхідні розлеглі кадри освічених і досвідчених фахових сил. Ці сили постачає і їх репрезентує **національна інтелігенція.** Свідома цієї елементарної істини людність передових країв світу турботливо дбає про свою інтелігенцію та прикладає всіх можливих зусиль, щоб виховати потрібні їй кадри та створити для них якнайсприятливіші життєві умовини.

Але щоб так думати і так чинити, треба мати якийсь мінімум громадської мудрости та політичної далекозорости. Той мінімум назагал далеко перевищує думки недорозвиненого під культурним оглядом суспільства, натомість до нього не відноситься думка такого суспільства, в якім процес культурного розвою не набув належної широти та глибини. Саме ось так стоїть справа у нашім українськім суспільстві, в якім процес культурного розвою не набув завершених форм і яке не доросло ще до належного зрозуміння ролі й значення в національнім житті своєї новоосвісної й повноцінної інтелігенції. Тому, з одного боку, це суспільство задовольняється вповні „ерзац-продуктом" у вигляді так званої маргаринової інтелігенції, що репрезентується назовні тільки добрим одягом і взуттям, а з другого боку, те наше суспільство не приділяє належної уваги справі **творення** нових інтелігентських кадрів та **збереження** вже існуючих. Але перший із цих процесів стихійно розпочався сам і ось уже другий рік переходить по наших таборах під знаком тієї імпровізації, що її породила невідкладна вимога хвилі. Здоровий інстинкт національної самооборони штовхнув тисячі нашої молоді до різних шкіл, курсів та самоосвітніх закладів, які в більшій мірі поширюють їхній духовий обрій, підносять їх фаховий та загальноосвітній рівень і таким чином підготовляють із них кадри нашої майбутньої технічної та духової інтелігенції. І тут — мусимо сказати не з почуттям великої радости — наш загал осягнув немало і за так неміряно-короткий час спромігся на полі підготовки людського матеріялу для майбутніх кадрів національної інтелігенції виказатися добрим як щодо кількости, так і щодо якости балансом. Але **підготовити** інтелігентські кадри це лише одна половина життєвого завдання. Друга — ніяк не менш важлива — його половина полягає в тому, щоби **зберегти** ці кадри, тобто охоронити їх перед нищівною силою бурь і негод нашої неспокійної й нестійкої сучасности, а далі ці кадри **доцільно використати,** забезпечивши їх тим мінімумом життєвих умовин, без якого стає фактично-неможливою їхня фахово-інтелектуальна праця.

Раз назавжди наш загал має розлучитися з тією хибною в своїй основі та шкідливою в своїх наслідках думкою, що „інтелігент — це **самолюбний пан,** що використовує своє життєве положення для власних, особистих потреб і працює лише сам на себе"; натомість цей загал має усвідомити собі ту справжню думку, що „дійсний (не маргариновий!) інтелігент — це **відданий слуга свого суспільства і своєї нації,** який працює для добра і поступу рідного народу." Тільки усвідомивши собі цю нехитру, але, на жаль, не всім приступну істину, наш загал потрапить зайняти справжні позиції у відношенні до своєї національної інтелігенції та відчути, що справа збереження існуючих невеликих кадрів тієї інтелігенції лежить не тільки в **загальнім** інтересі цілої нашої національної збірноти, але теж і в **особистім** інтересі кожного члена того загалу. Бож незалежно від того, як складуться наші життєві обставини після очікування у близькому часі змін у нашім становищі, потреба в інтелігентських силах ніяк не зникне, а навпаки (у зв'язку з можливим нашим розпорошенням) ще сильно зросте й загостриться. Тому то всі думки і всі зусилля нашої національної спільноти мають бути скеровані в напрямі **фізичного і духового збереження нашої інтелігенції.** Не смісмо забувати зокрема того факту, що навіть короткотривале відірвання людини інтелектуальної професії від сфери її прямого фаху (а зосібна скерування її на незвичну для неї працю) фатально відбивається на стані її псих'ки і ставить цю особу під найбільшу загрозу — страти набутого колись коштом напруженої праці многолітніх зусиль фаху, тобто **загрозу декваліфікації.** Ось ця, далекосягла в своїм значенні й фатально-небезпечна в своїх життєвих наслідках загроза встає нині чорним привидом перед нашим суспільством. І над тією небезпекою воно має як слід замислитись. А, пригадавши собі, що та жменька еміграційної інтелігенції потрібна не лише на сьогодні — для задоволення поточних потреб нашої скитальщини, а ще в більшій мірі стане необхідною пізніше — для відбудови „післявоєнних руїн" на відродження батьківщини, — зрозумівши цю велику життєву істину, кожна свідома одиниця нашого загалу має далі логічно прийти до тієї центрої думки, що **збереження під сучасну хвилю існуючих кадрів нашої інтелігенції є одним із життєво-актуальних та бойових завдань нашої національної проблематики і національної політики.**

Тож хай замовкнуть ті нерозважені в своїм примітивізмі голоси, які дозволяють собі (навіть на сторінках преси!) тішитися з того, що ось, мовляв, незабаром усі наші інтелігенти змушені будуть покинути свою фахову працю та взятися за лопати. Ті лопати вони недавно у своїх руках уже тримали. Але то ж робилося з волі керманичів гітлерівської Німеччини, яка у знищенні української інтелігенції бачила запоруку поневолення нашого народу. Інтереси цього народу висувають проблеми протилежного змісту і протилежного напряму. Серед них теж і проблему дбайливого збереження нашої національної інтелігенції.

Борис ЛИСЯНСЬКИЙ

Український танок в Америці

Чверть століття тому виїхав з Европи до Америки козак української армії, Василь Авраменко. Він перебував в армії всю нашу визвольну боротьбу. Після війни зазнав усіх благ „союзника" Польщі за дротами в таборах інтернованих. Згодом він дістався до Чехії, а з Чехії виїхав до Америки. Ще в таборах у Польщі почав він був учити своїх товаришів народніх танків.

Цілі табори гуляли — як кажуть очевидці. В Чехії перевів Авраменко навчання танків серед українських студентів. А в Америці підняв він український танок на небувалу висоту і звів його в ряд національних танців — балетів, що в нічому не уступають іншим світовим балетам. Важне в його праці на чужині те, що він несе українське ім'я туди, де його досі ніхто не чув, в ділянку танкового мистецтва. Досі балети Павлової та інших російських корифеїв неподільно робили славу Росії, використовуючи при тому український танок, а тепер Росія мусить ділитись славою з Україною. То заслуга Василя Авраменка.

Етапи праці Авраменка такі: в 1926 році його балетна школа бере участь на канадійській виставці в Торонто. Він відбуває із школою об'їзд всіх більших міст Канади. В 1931 році Авраменко виступає з своїм 1000-членним балетом на сцені Метрополітен Опера в Нью-Йорку. То є центр артизму всього американського світу. Він бере участь у святі з приводу 200-річчя народин Вашінгтона. Відтак він пописується на всесвітній виставці в Чікаго. Його запрошують на гостинний виступ в резиденції президента у Вашінгтоні„ в Білому Домі. Через школу Авраменка досі перейшло понад 11.000 молодих людей, українців і американців. Деякі з його учнів працюють нині в балетних зборах Метрополітен Опера в Нью-Йорку.

Авраменко діяльний і на фільмовому полі. Він накручує фільм „Наталка Полтавка". В Канаді він закладає своє фільмове підприємство і випускає фільм „Запорожець за Дунаєм". В 1940 році Авраменко організує в Чікаго слов'янський фестиваль. Від 1941 року Авраменко діє в Голлівуді, світовому центрі фільмового мистецтва. Там він заложив українську танкову і фільмову студію. Звідти він роз'їжджає на гостинні виступи по Америці і значну частину чистого доходу з імпрез передає на фонд допомоги українським скитальцям.

Тепер Авраменко організує клюби українських танків по цілій Америці. Він підготовляє фахових інструкторів, які заняли б його місце. Він працює над підручником для навчання українських танків, грамофонних плит та над методикою навчання танків.

Авраменко все і всюди виступає як українець. Його проспекти та реклями — це пропагандивні брошури про Україну, її історію, мистецтво та пісню. Це інформація про його далеку батьківщину, яку він так любить. (Слово пропаганда в Америці не рекомендується вживати, бо воно там є синонімом брехні і фальшу). Він все і всюди підкреслює факт, що український танець і пісню використовували поляки і росіяни, представляючи їх за продукт своєї народньої творчости. Сьогодні завдяки праці Авраменка вже не так легко чужим підшиватись під українське мистецтво і нам себе прикрашувати. Авраменко пропагує і українську архітектуру на сцені. Свого часу він з'єднався був з відомим диригентом Кошицем і спільно виступали на сценах.

В повоєнних своїх балетних творах Авраменко виступає в обороні українських скитальців. Деякі образи з його сценічної творчости є прямою відповіддю тим, що раді б дістати в свої руки скитальців. В Канаді він виводив на сцені балетні образи під назвою — Скитальці відповідають Сталінові — й інші.

(УВП). М. С.

Леонід ПОЛТАВА

З весняних настроїв

Коли прилітають весняні птиці,
Черкаючи крильми поля,
Тоді не одну золоту таємницю
Ховає в собі земля.

А дівчина, що зупинилась у полі
На ґратах зчорнілих меж,
Що чує у серці кохання і волю —
Багато їх знає теж!

Гей знає-гадає, ще й знати буде,
Що серце, як птиця бринить,
Що вже ані суди, ані пересуди
Не можуть її зупинить!

Коли прилітають весняні птиці,
Черкаючи крильми поля, —
Великі в собі бережуть таємниці
І дівчина, і земля.

До Редакції «Українських Вістей»

Від'їжджаючи на Великодні Свята додому по закінченні першого туру своїх виступів у Німеччині, колектив Драматичної Студії Гірняка передає всьому Вашому редакційному товариству, вашим читачам — нашим глядачам свою палку подяку за Вашу гостинність і велику моральну підтримку нашій праці. Ця підтримка зобов'язала і наснажила нас до дальшої впертої роботи!

Веселих Свят! Христос Воскрес!

Колектив Драматичної Студії: Й. Гірняк, О. Добровольська, Ю. Дивнич, В. Змій

Христос воскрес!

Редакції «Укр. Вісті».

Ректорат і Кураторія Богословсько-Педагогічної Академії УАПЦ сердечно вітають Вас з Святами Христового Воскресіння і висловлюють Вам свої найкращі побажання.

Божественна сила Воскресшого Христа нехай огріє всіх нас своєю теплотою і наші намучені серця наповнить радістю й надією на краще майбутнє.

З глибокою до Вас пошаною і християнською любов'ю

РЕКТОРАТ І КУРАТОРІЯ

До Редакції „Українських Вістей" Новий Ульм

Редакція „Студентських Вістей" шле Вам щирі побажання з нагоди Свят Христового Воскресіння.

Українська Студентська Громада Мюнхен.

Образотворча Студія

В лютому ц. р. ми мали можливість оглядати шкільну виставку, влаштовану „Образотворчою Студією вищого типу" табору „Орлик" в Берхтесгадені.

Є це чергова виставка — на цей раз звіт з осягів студії за II півріччя її існування.

Не зважаючи на те, що по суті Студія є навчальним закладом лише одного з кількох численних таборів, ми мусимо ствердити, що значення її в дійсності багато більше: в цьому глухому закутку Баварії зусиллями ініціятора, організатора і директора студії проф. Сергія Литвиненка постала з нічого справжня мистецька школа — свідоцтво стремлінь наших ентузіястів-творців, [illegible] мистецьких шкіл в Українській державі і на чужині — може в майбутньому кістяк для створення на чужині української образотворчої Академії.

Образотворчу Студію засновано 1. X. 1945 р. при таборі [illegible]. [illegible] учнів в рисунку, малярстві та різьбярстві. З 1946 р. [illegible] програми Образотворчої Студії поширено викладами з естетики, історії мистецтва та анатомії, а від червня 1946 р. навчанням на графічному відділі. Так поступово укомплектувався професорський склад студії: малярство і рисунок — проф. Микола Анастазієвський, графіка — проф. Мих. Михалевич, різьбарство — проф. Сергій Литвиненко, естетика — д-р Микола Шлемкевич, історія мистецтва — д-р Михайло Гесій та анатомія — д-р Василь Дмитрик. В четвертому семестрі заплановано впровадити додатково кераміку (теорія і практичні вправи).

Треба відзначити, що коли в інших осередках скупчення української еміграції наші компетентні чинники йдуть рало назустріч оправданим домаганням окремих образотворців і мистців Студії, що виразно зазначили учасники з'їзду мистців, то в таборі „Орлик" під цим оглядом Студія тішиться не тільки увагою культурно-освітньої секції табору і громадянства, але і всебічною підтримкою.

Безперечно [illegible] Студії оцінити [illegible], які мали можливість наочно ствердити в працях учнів, виставлених в залах таборового клюбу (162 експонати [illegible] учасників виставки,— різьба, малярство і графіка.)

Р. Ж.

Хвальна Редакціє!

З нагоди свят Христового Воскресіння щирі бажання

Веселих Свят

як вислів подяки за Вашу підтримку есперантського руху, пересилають від вдячних Вам членів Українського Есперантського Гуртка „Надія".

Altestimata Redakcio

Okaze de Kristrovivigfesteno akceptu sincerajn dezirojn de

Felica Festeno

kiel esprimon de nia dankeco por via subteno de la esperanta movado de dankemaj al vi membroj de l' Ukraina Esperanto-Grupo „Espero"

Ukraina Esperanto-Grupo „ESPERO".

УСІМ моїм симпатикам і служачим моє дружнє

Христос Воскрес!

Василь Матіяш — оперовий співак.

До Хвальної Редакції «Українські Вісті» в Н. Ульмі

Хвальна Редакціє!

З Празником Воскресіння Христового дозволяю собі пересилати Вам від „Комісії Допомоги Українському Студентству" й від себе особисто найсердечніші побажання всього найкращого.

Користаючи з цієї нагоди, щоб висловити Вам від [illegible] щиру подяку за Вашу [illegible] у справі допомоги українському студентству [illegible].

Христос Воскрес!

За Комісію Допомоги Українському Студентству

[illegible]

Українська гаївка

Від Благовіщення Пречистої Божої Матері весняна обрядова дія українського народу переходить у другу фазу свого розвитку. Перша фаза виглядання весни цим святом кінчається. З днем Благовіщення розпочинається нова фаза народніх весняних дій. Це велике народнє і християнське свято ховає в собі ідею містичного зачинання, ідею відродження. Разом із тим це є свято землі. В цей день Бог благословляє землю, як висловлюються гуцули, в цей день Бог **розігріває** землю. Від того в ній будиться все живе. Від цього дня весна вступає в період вегетаційний. В цей день Бог благословляє рослини, а господар у цей день вигонить на сонце усе живе: худобу, дріб, бджоли, виганяє на сонце, на волю, щоб чули весну і старались на себе самі. Отже пробуджується земля від зимового сну, пробуджується в ній заховане життя. Такий глибокий сенс ховається в народньо-християнськім святі Благовіщення.

Оцю саме глибинність і сенс цього другого вегетаційного циклю характеризують і перекреслюють народні **гаївки**. Тому гаївка, як обрядова драматизована дія є дуже важний цикл народньо-пісенної творчости. Хоральні імітаційні рухи в супроводі співу і слова мають на меті викликати зріст необхідних хлібових рослин. Тому гаївки у своїм первіснім зародженні були тими рослинними (вегетаційними) магічними діями, що в найдавнішу добу визначали стремління народу забезпечити свій добробут. Спочатку гаївки виконували всі і тільки згодом вони стали приналежністю селянської молоді і навіть розвагою дітей.

Прикладом гаївок, що й дотепер заховали своє первісне значення, були гаївки: „Кривавий танець", „Завиття горошку", „При долині мак", „А ми просо сіяли". В цих гаївках певні поетичні образи, хоч і беруть перевагу над вегетаційними рухами і затемнюють первісні вегетаційні уявлення, магічні імітаційні рухи, все таки ця первісна рослинна магія в них уповні заховується. Серією цих гаївок і розпочинається від Благовіщення вегетаційна церемонія обрядовости в другій весняній фазі, обрядова дія, ніби гра, і переходить через увесь господарський сезон, намагаючись розбудити, зміцнити, можливо, навіть розвинути природні явища добродійні, корисні і господареві потрібні, та знейтралізувати ворожі й шкідливі.

І „Кривий танець", і „Завиття горошку" і „сіяння проса, маку", — всі ці гаївки заховують зв'язок із магічними діями заклинаннями, як найголовнішим первісним зародком їх. „Кривим танцем" український народ майже всієї України розпочинав гаївковий цикл весняних обрядів. Його учасниці (дівчата), взявшись за руки, бігають поміж трьох кілків, застромлених у землю, або трьох дітей, посаджених на землі, або і без цих знаків, бігають кривульками, наподоблюючи зріст гудини огірків, гороху й інш. В основи цієї гаївки, що супроводиться і відповідним співом, лежить ідея побудження і життєвої енергії в природі. Всі ці весняні гаївкові співи і ігри відбуваються на великоднім тижні; коли ж Великдень, як рухоме свято, може зустрічатись із Благовіщенням, а з другого боку із св. Юрія, себто із цими двома так великими народніми весняними святами, що визначують дві різні фази наростання весняної життєвої сили, а обидва вкупі **є святами весняного сонця**, — то в такій зустрічі ця весняна обрядово дія набирає ще більшої життєвої радости й сили, ще більшої святости, релігійної величі й поваги.

В народі говорять: „сонце гуляє", „сонце грає". А на Вороніжчині, в цій далекій східній частині України, приговорюють: „Великдень таке свято, що й сонце гуляє; сказано: все радується і на небеси, й на землі..." Кажуть, що першого дня на Великдень навіть і сонце не заходить... Оця загальна радість у природі є одна із найхарактеристичних властивостей гаївкових веснянок: їх рух хоральний, акція ведення самої обрядової дії, ота динаміка, що радість збуджує, підносить, що колектив молоді може піднести на найвищий ступінь навіть екстазу, — все це свідчить про те, що гаївка й обрядова дія найжиттєвіша, найрадісніша і найсильніша у своїм весняним сенсі вегетаційного культу: „в сей день усе веселиться на небі й на землі".

Поруч вегетаційної гаївки найхарактеристичнішою є ще гаївка, народня містерія похорону на великоднім тижні **Коструба**. Відтворюється тема шлюбу дівчини із старим, немилим, що є одною із найпопулярніших тем у весняним пісеннім репертуарі. Вона символізує похорон зими:

Слава тобі, Христе Цару,
Що мій Коструб на цвинтару.
Лежи, лежи, як колода,
А я молода, як ягода,
Ой мене для тебе шкода!

Тому, що смерть у цій гаївковій грі викликає не жаль а радість, треба думати, що тут уся гра символізує похорон зими й остаточний прихід весни. На цю тему народ знає багато веснянок про прихід весни, про тепло, про сонце і про радість та майбутній добробут.

Але поруч образу **красної весни** у гаївкових веснянках виступає ще й образ „чада"-дитини, образ **доньки-панянки**:

Ой, весна, весна та весняночка,
А де ж твоя донька та паняночка?

Ця тема розвивається у двохоровій гаївці „Воротар". Дві дівчини стоять обнявшись, зображуючи сторожів, що стережуть ворота. Решта дівчат, ставши одна за другою, підходять, просячи їх пропустити. Сторожа пропускає, не приймає іншого викупу, крім доньки-мізиночки, молодої дівоньки в рутянім віночку. Оцю дівоньку вони й затримують, як платню за перепуск. Оця дівонька в рутянім віночку і символізує **новий хліборобський рік**, що прибув разом із весною. І він прибрав прекрасного образу-міту, що з кожною весною вертає на землю, запліднює її, як Персефона (Прозерпіна), донька Деметри (Церери) з античного міту, овочевим цвітом, зеленими врунами хліба, а в душу молоді вливає великі надії на радісне життя весною, на плідну працю вліті, на заручини і весілля восени та завиття нового родинного гнізда.

Дальші гаївки вже сильніше розвивають тему кохання, майбутнього сватання, заручин і весілля. Але на початку весни це все тільки перші прояви, натяки, загадування, ворожіня й замовлення в формі гаївок.

На Великій Україні Великодні забави, ігри розпочинають так званою **улицею**. Парубки й дівчата в певних місцях села, найчастіше на степу біля церкви сходяться й співають веснянки у виконанні двохорового (антифонного) величання співу, себто співу двох хорів: парубочого й дівочого, що в більшості протиставляється один одному у формі гаївки. І такою є найпопулярнішою „А ми просо сіяли". В цій гаївці парубочий і дівочий хори у два ряди йдуть один проти одного і в формі хорового діялогу переспівуються. І хорова дія кінчається тим, що парубоцька громада перебирає до себе всіх дівчат. Так у хоровій грі виявляється тема залицяння молоді. Крім цієї гаївки на таку тему є й багато інших: „Мости", „Король", „Ворота" і багато інших.

Але найпопулярнішою гаївкою є „Мости мостити". Мотив „мосту" приводить до дуже багатої пісенної творчости, тісно зв'язаної із водою. Ще літописець згадує про викрадання дівчат парубками біля води. Отже значення води, біля якої сходилась молодь, було велике; там сходились, знайомились, парувались і навіть побирались. Пісенні мотиви залицяння біля води є дуже численні і глибоко поетичні. Вони в піснях прибрані в таку символіку: напування дівчиною парубка водою, перевіз дівчини через річку, рятування парубком потопаючої дівчини; а символічні прикмети: брести через воду — віддатися; перенести дівчину через воду — посватати її; зловити на воді вінець дівчини — оженитись із нею; переплисти через воду — одружитися. Оці поетичні мотиви і теми в піснях і відбивають звичаєві переживання народньої давнини. Вже найстарша українська пісня із XVI ст. про воєводу Штефана є багата на цю символіку: дівчина віддається за воєводу, бо він її врятував із води.

Оці мотиви у весняних піснях домінують над іншими. А в гаївці „Мости" цей мотив заховався найкраще. Дівочий „повк" добивається від парубочого „повку" перепустки через міст. Але парубки згоджуються перепустити дівчат тільки тоді, коли залишать парубкам одну дівчину. І так парубоча громада по одній дівчині виловлюють всіх дівчат, крім останньої, яку пускають тільки тоді, коли вона признається, кого вона любить.

Отже найголовніша тематика гаївок є та, що визначає уявлення народне про добробут, про особисту радість і про родинне щастя. Гаївок в українській пісенній творчості є дуже багато. Володимир Гнатюк зібрав їх і видав великий том, що складає основу, звідки ми ті гаївки черпаємо. Крім того, майже кожний український етнограф, що збирав пісні народні, має у своїй збірці цілу китицю гаївок. Вони серед народу дуже поширені; особливо в Західній Україні, в Галичині і в Закарпатській Україні.

Але їх знає молодь усього українського народу. Тільки окупація України спричинюється до того, що гаївки серед народу на сході вимирають. Та з відродженням України буйним цвітом відродиться й ця прекрасна обрядова творчість, що символізує весну, тепло, пробудження від зимового сну природи, відродження духу в молоді, соняшної радости, особистого щастя й найкращого добробуту.

Леонід БІЛЕЦЬКИЙ.

Гірняківці в Ашаффенбурзі

З нетерпеливістю вижидали ми Йосипа Гірняка з його Театр-Студією. Що принесе він нам? — питалися. Ми знали, що співробітник Леся Курбаса напевне несе нам мистецтво! Але що це? І це мозолило наші думки.

Йосип Гірняк приїхав. І ми побачили й почули: „Мати і я", п'єса на 4 дії Ю. Дивнича та І. Кошелівця за творами М. Хвильового; „Сон української ночі", музична казка-каруселя у 6-и заслонах; „Блакитна авантура", еміґрантський фільм-водевіль із співами й танцями в 12-и картинах, обидва ці твори І. Алексевича; „Слуга двох панів", комедія на 3 дії К. Ґольдоні; „Гайдамаки" Т. Шевченка, — рецитація.

З фахового боку театральної критики? То починаймо від найосновнішого. Йосип Гірняк і О. Добровольська не милуються мистецтвом лиш для самого мистецтва й для себе, не йдуть протоптаними стежками, а дивляться поважно в майбутнє нашого театрального мистецтва й виховують нові, молоді сценічні сили, збирають навколо себе молоді таланти й далі плекають український ренесанс двадцятих років, традицію того ренесансу. І з цього основного становища ми, з щирістю, подивляємо цю працю Театр-Студії і її постави. Стиль, композиція кожної сцени, архітектоніка й фактор руху творять продуману й гармонійну цілість. Бачимо це найвиразніше — декуди до забуття, що перед нами гра на сцені! — в „Мати і я". А далі — у „Сні української ночі", в „Блакитній авантурі" і в „Слузі двох панів". А креації — як мати, Андрій, Тагабат, деґенерат, Андрюшка, Чумак — такі сильні, виразисті, повні життя, що їх якби й дати в іншій інтерпретації, то вони — після Й. Гірняка з його Театр-Студією — будуть копією, повторенням. Ми не хочемо сказати, що всі вистави пройшли під знаком „Мати і я", але ми вже звернули увагу на основне: праця над формуванням нових, молодих театральних сил, із яких дехто вже дає багато, а ще більше надіємось.

Та не про фахове окреслення постави й гри йдеться нам, а про значення, вартість Театр-Студії Й. Гірняка в українсько-суспільному погляді: що вона приносить і дає нам у нашій ізгойській дійсності сучасся? Оце й найважливіше!

Театр виховує, учить, справляє життя суспільности в усіх царинах. Це знаємо всі, що так воно є від сірої давнини Індії, Єгипту, Греції, Риму, а потім — християнського вертепу, пасій, містерій аж донині! Але, ніяке суспільство напевне не було таке різноманітне морально, релігійно, ідеологічно, політично, як у цій еміґрації наше суспільство. Знаємо еміґрації Клеомброта, Клеомена — в старовині; Данте й Папці — в часи ренесансу; Мазепи, Людвіка XVI аж до наших 1905 і 1920 років, але всі вони, ці еміґрації, були „рівні", клясово-ідеологічно одностайні. Духово-ідеологічне ж обличчя нашої сучасної еміґрації, це „Мати і я": боротьба душ, трагедія, вагання й трагічна рішучість. Але до цього, тут на еміґрації, приєдналося ще й холуйство, аморальність, шкурництво і, союзник, глупота. І як „Мати і я" примушує українську **людину** думати, рішатись, ставати на шлях української раціі, то „Сон української ночі", „Блакитна авантура" бичує українського **нелюда** — холуйство, аморальність, шкурництво, глупоту, плоскість характеру, ледачість та дрібномищанську душеву „малоросейщину".

І ось тут лежить велетенська заслуга Театр-Студії Й. Гірняка, в цьому й зміст його місії. Він не став на плятформу: мистецтво для мистецтва, мистецтво для партії: він став понад партії, понад партійні ідеології, а вибрав одну ідеологію — Мати, Україну! Ця ідеологія мусить мати здорове громадянство. А щоб було воно здорове, то його треба вчити, кореґувати сатирою, ґротеском інколи аж сарказмом його хиби йому ж показувати, а не задурювати його, те громадянство, леґендами спертими на фантазії, на брехні чи на самохвальбі, егоцентризмі, що, у висновку, дає Сенкевичівську душу, а то й гірше.

Найважче й до болю кореґували, учили свої суспільства Арістофан, Менандер, Філістіон; у модерну добу Данте, Мольєр, Ґольдоні, Джюсті. Наші: Сковорода, Т. Шевченко, І. Франко, В. Самійленко, Остап Вишня (у свій час) і інші.

Якось Діоген побачив, як це Арістіп упав тиранові Діонізієві до ніг. І спитав Арістіпа: „Не сором тобі до ніг Діоніза припадати?" На це Арістіп: „Не моя вина, що в Діонізія — вуха біля ніг!"

Йосип Гірняк — це Діоген нашого часу: б'є по холуйстві Арістіпів, б'є й по тиранах Діонізіях. І в цьому велика його заслуга перед нашою батьківщиною, перед її громадянством, якому він служить вірно тут, а колись — надія не хоче покидати нас! — ТАМ ще більша праця жде його.

М. ОСТРОВЕРХА.

МИХ. СИТНИК

Великодній спомин

Пригадується: київська каплиця
І писанки й барвінок на гробках,
Як гнізда видерев я на дзвіниці,
І папороті цвіт вночі шукав.

Пригадується: перший цвіт кохання, —
Що пах бузком у голубім маю,
І матері журливе нарікання
За легковажну молодість мою.

А потім комсомол нудний, наука
І перші непідроблені вірші,
Як серце узяли мов у руки
Непрохані й чужі „товариші".

...Пройшли літа. І я іду сьогодні
На чужині, не таючись, у храм,
А все ж цей день — величний, Великодній, —
Для мене не такий святий, як там, —

Як там, у Києві, в старій каплиці,
Де вірив я у здійснення чудес...
Лише надія тут, як дика птиця,
У серці б'ється, бож — Христос Воскрес!

Наші великодні обряди

Коло весняних народньо-церковних обрядів Української Православної Церкви розпочинається вигляданням і викликанням весни. Відгомін цього бачимо в дитячих і дівочих грах та забавах, що колись мали зовсім поважне значення. За народнім віруванням на Благовіщення 25-го березня (7 квітня) пробуджуються живодайні сили землі, рушиться вода, будиться до життя все живе і господар виганяє на волю свою худобу — починається вегетаційне викликання буйного поросту в природі. Рештки цих дуже старовинних архаїчних церемоній збереглися головно у великодніх іграх. Великодні ігри та танки мали на меті розбудити і піднести сили природи, енергію поросту. Земля знов очищається вогнем, що відганяє мороз і смерть. Містична церемонія похорону „Коструба" стоїть у зв'язку з цим проганянням зими.

У деяких місцевостях України на Великодні свята, подібно до того, як і на Новорічні, відвідують хати ватаги „волочобників" з величанням та віщуванням врожаю, багатства, щастя в житті, а особливо молодшим членам родини: парубкам і дівчатам. Це стоїть у зв'язку з весняним паруванням молоді, що проходить у весняних і літніх іграх і забавах, а закінчується осіннім періодом весіль.

У зв'язку із святом Юрія, патрона худоби і пастухів, з одного боку, та вояків і їздців — з другого, збереглися різні рештки свят розбудженої природи, розпочатого веснування і відкриття воєнного сезону. Святий Юрій відмикає небо на дощ і на росу. Він ходить по полю, хліб-жито родить. Роса того дня має цілющу силу проти всіляких хвороб. На св. Юрія господарі викачуються по засіву на всі чотири сторони, щоб викликати буйний урожай. Ціла громада у формі церковної процесії обходить поля. Цей обхід, замінив колишні вегетаційні походи з іграми та танками і має на меті „накликати" рясні дощі. На це вказують старі ритуальні пісні під час таких обходів — вони наказують хмарам проходити небом, подібно як процесія проходить полями, та „протікати" на збіжжя й вино. Після обходу відбуваються трапези на полі: їдять і п'ють цілий день, споживаючи при тім рештки великодніх страв, а дещо з того закопують на полі з відповідними примовками на врожай. Це свято має другий бік, з яким пов'язуються різні церемонії, що символізують початок скотарського сезону. Худобу очищають живим новоздобутим вогнем, годують великоднім свяченим, виганяючи в поле, поганяють худобу свяченою вербою, пастуха обливають водою і т. ін. У зв'язку з тим існує повір'я про цей день як про свято звірини, що стоїть під опікою св. Юрія: він „пасе" її, призначає поживу тощо. Того дня звірята „з одного гнізда" сходятся і розмовляють, а потім розходяться по світах. Велике весняне свято померлих, що відправляється тепер на **провідній** неділі, підпало різним змінам і тепер пов'язане з християнським світом **П'ятидесятниці.** Із святом померлих сплітаються відправи і жертви духам, що живуть у полі: кладуть хліб на межах, сліди худоби поливають молоком і т. ін.

Поруч з тим молодь справляє різні обрядові ігри та забави, зв'язані з паруванням: напр., пускання дівчатами вінків на воду: вінок перейме переємець — суджений і т. д.

Із святом Воскресіння пов'язується принесені з Сходу оповідання про індійських брахманів: на „рахманський", тобто „брахманський Великдень", допливають до „рахманів" рештки свяченого, кинені у воду на Великдень, і ці праведні люди, що живуть за морем, довідуються з того про Христове Воскресіння.

Я. К.

Великдень у Терезинській фортеці

Великдень у Терезинській фортеці 1945 був куди грізніший за Великдень на Панкраці в 1944. Душевне і фізичне терпіння, голод і страх за саме голе життя перевищили всі можливості і звичайні межі. Все те було гірше, як „поза межами болю", бо ви все те бачили, відчували і самі переживали. Все те нас мучило до божевілля. Ви перебували в страшній розпуці. Здавалось, що вам саме серце розірветься. Але не зважаючи на те, ви були при собі, при пам'яті. Ті страшні муки й переживання не опинилися у вас „поза межами болю". Ви мусіли все те перетерпіти, пережити і відчути цілим своїм єством.

Зачалось це на римо-католицьку квітну неділю. Цілий концентраційний табір, що містився в Терезині, в так званій Малій фортеці, проголошено за карантену. Протягом тижня померло кілька десятків в'язнів на плямистий тиф. Багато нових хворих. Припинено працю всіх позатаборових команд, окрім „Команди СС-нахріхтеншуле", яка мусіла ще закінчити в Літомержицях підземні виходи під будинком школи, щоб пани з „СС-нахріхтеншуле", в разі англо-американського бомбардування будинку, могли б урятувати своє мізерне життя. Що потім зачалось діятися серед в'язнів, хай собі уявить сам читач.

Надійшла римо-католицька велика середа, яку чеський народ називає „шкаредою". Того дня, 25-го квітня, німці змусили нас віддати все, що маємо, крім того, що було в нас.

У велику п'ятницю нове нещастя. Під час праці в СС-нахріхтеншуле зловили в'язня, коли він писав листа до жінки. Під биттям розповів: перший лист вислали йому дівчата, що там працювали. Одна з них була українка, а друга полька. Їх арештовано і передано до концентраку. Також рознеслась чутка, що він зрадив і хлопців „остарбайтерів", які там працювали, а ті на допиті до всього призналися і мали показати на того в'язня, що був посередником між ними і в'язнями. Ті „остарбайтери" майже всі були українці, отож невдячну функцію „посередника" виконав я. Прощаюсь із світом, бо за це чекає мене розстріл або кара на горло. Віддаю одному з моїх найближчих приятелів-в'язнів, чеському майорові жандармерії, що був якийсь час і на Закарпатті, Вацлаву Угліржові обручку для своєї дружини, привіт і поздоровлення. В думці, як фільм, пролетіло ціле моє життя. На душі стало так легко, так спокійно, що сам дивувався. Чи то мало бути підсвідоме почуття, що нарешті людина визволиться від тих мук і знущань, чи щось інше, досі не збагну. Тільки жаль було, коли якийсь сказав: „ні за цапову душу — життя віддати!" Але на моє щастя, як дівчата, так і хлопці витримали всі знущання і побої, якими частувало їх Ґестапо на допиті, і мене не зрадили. Закінчилось тим, що зловлений в'язень лишився у бункері, а новоарештовані потрапили до концентраку.

Надійшов римо-католицький Великдень. Наша команда мусить цілий день ритися в штольнях. Хоч працюємо з напруженням всіх сил, але ліпше бути там, як сидіти в смердючій келії. З приходом на наш двір французьких в'язнів, начолі яких є ц'ла влада з Бломом і яким мусіли ми звільнити шість менших келій, нас розподілили по більших келіях, де число в'язнів доходило до 500 осіб. Отже, нам ліпше бути тут, ніж приглядатися в келіях на живі кістяки (хоч ми й самі такі) і на цілі стоси трупів, наложених під келіями як січка, як дрова. Вже стільки тих трупів, що „жидівське командо" само не встигає возити до трупарні, а крематорій не встигає їх спалювати. Люди вмирають як мухи. Комбінація плямистого тифу з черевним, дизентерією або з якоюсь іншою хворобою косила в'язнів, як коса траву. А до того ж голод виснаження, бруд і воші.

В цьому розпачливому і безвихідному стані нашому раптом почала зростати надія на загибіль на самогубство одного з найбільших душогубів цього світу — Гітлера, що мало б прискорити кінець війни. Во тільки кінець війни врятує нам життя. „Дочекаємось волі!" — лунає у всіх келіях Терезинської фортеці. Та, на жаль, не довго жила ця надія. Український страсний тиждень був страсним і для в'язнів. Хворі заповнили не тільки „кранке ревір", але і всі ті келії, з яких вивезли кудись французів. Тиф захопив цілий табір, що тепер перетворився в справжній лазарет. Тільки з тією різницею, що тут не було достатньої лікарської допомоги, обслуги, медикаментів тощо. В келіях, в яких перед тим умирало п'ять-шість осіб, тепер умирає 15-20 в'язнів. Крім того поширилися жахливі чутки: „Піндя", — так звали коменданта табору СС гавфштурму Екла, — хоче зліквідувати цілий табір: витруїти або вистріляти всіх тих, які ще волочать ноги. В'язнів огорнула неймовірна тривога.

Українська Велика п'ятниця! З однієї келії нашого четвертого бараку викликано 60-х в'язнів і всіх розстріляно. У Велику суботу мають розстріляти ще не менше як 200 в'язнів. Таке має відбуватися кожний день, аж до повної ліквідації табору. Отже, чутки перетворюються в дійсність. В'язнів огорнуло просто божевілля. З тривогою очікуємо суботи. Увечері того ж дня рознеслася чутка, що під мурами Терезинської фортеці вже відучора стукає у браму санітарна комісія міжнародного Червоного Хреста з Женеви. В суботу перед полуднем комісія таки домоглася свого. Нарешті „Піндя" дозволив їй вступити до табору, а сам, спакувавши свої речі, зник у невідомому напрямі.

В таборі радість. „Ми врятовані!" — блискавкою розноситься по келіях. Усі плачуть, як малі діти. В'язні ще не отямилися від цього оп'яніння, як нова вістка: в Празі революція! Тому від полудня зникли всі ґестапаки і залога СС-ів, що охороняла нашу фортецю. Над табором, біля жовтого прапору, замаяв чехо-словацький державний прапор. Охорону перебрала в свої руки чеська жандармерія. Про ту радість, про те душевне зворушення, мабуть, ніхто не в силі описати.

Другого дня український Великдень. Найближчі в'язні-чехи вітають мене із волею. Але свобода ще не зупиняє смертности. В'язні умирають далі...

Так зустріли ми, українці, в Терезинській фортеці такий щасливий, а одночасно і гіркий Великдень, бо завтрішній день українського народу був іще безвиглядним...

Христос Воскрес! Але чи воскрес Він і для української нації? Ця думка ні на хвилину не залишала нас у спокої.

Д-р Степан РОСОХА.

Українська ІМКА

2-го квітня в Новому Ульмі відбулась нарада ініціятивної групи у справі проведення підготовчої роботи до скликання І з'їзду представників осередків ІМКА, — тобто Союзу Християнської Молоді.

Важливішими питаннями праці наради були, зокрема, доповіді. Першу з них зробив Голова тимчасової управи української ІМКА в Німеччині інж. **О. Литвиненко.** Він розповів про організаційну працю й діяльність осередків української ІМКА в американській та англійській зонах Німеччини. Відзначив ту тісну співпрацю з усіма українськими установами й організаціями та з іншими національними ІМКА, як також з представниками Світового Комітету ІМКА в Німеччині. Головнішим завданням, що стоїть перед нарадою, є скликання з'їзду з метою утворення центрального органу Української ІМКА. Передумовою до цього мусить бути якнайширше поінформування нашого загалу про цю організацію у тісній співпраці з церквою та з ідеологічно близькими організаціями молоді та, зокрема, з пластом.

Другу цікаву доповідь на тему „Підставові відомості про ІМКА" зробив **д-р Павлишин.** Він ознайомив присутніх з історією, причиною появи та завданням цієї організації, про що так мало ще знає наш пересічний читач.

Початки згаданої організації, як сказав він, ідуть від 1844 р. — від часів промислової революції в Англії, коли селянство потяглось до міських виробництв і в наслідок зубожіння потребувало порятунку. Тим порятунком і стала покликана самим життям ІМКА, що у 1939 р. уже в 60 країнах світу нараховувала понад 2 мільйони членів. Ця міжнародня добровільна допомогова організація ще на першому світовому Конґресі в Парижі в 1855 р. так зформулювала свої завдання: прагнути до об'єднання тих молодих людей, що вважають Ісуса Христа за свого Бога і Спасителя і, згідно з святим письмом, намагаються бути його апостолами і світоглядово прагнуть зібрати всі зусилля для поширення його царства серед молоді.

Діяльність ІМКА пристосовується до потреб і особливостей того чи іншого народу, незалежно від віровизнання. Проте її немає там, де панує диктатура (як недавня Німеччина або сучасний СССР). Поле діяльности цієї організації надзвичайно широке і універсальне. Її дії охоплюють і вивчення життєвих умов народів, і допомогу полоненим, і організацію різних учбових закладів, і багато інших завдань.

У багатьох країнах праця ІМКА, що з фінансового боку базується на добровільних пожертвах, принесла величезні здобутки у піднесенні культури й добробуту. Тому, на думку доповідача, нам, українцям, ця організація може бути особливо корисною. З її допомогою ми здобудемо зв'язки з широким світом, допоможемо молоді набути різних фахів, ремесел, навчимося всеукраїнської солідарности і толеранції між собою, незалежно від світоглядових різниць. Вона допоможе зформувати здоровий християнський світогляд та виховає кадри державних людей, високохарактерних громадян, що так потрібні для нашого майбутнього, для добра України.

Після жвавого обговорення і прийняття тимчасового статуту, за яким мають працювати існуючі вже українські осередки ІМКА, нарада обрала тимчасове організаційне б'юро із шістьох осіб, яке має спопуляризувати працю і завдання ІМКА серед нашого народу і підготуватися до з'їзду.

В. ГОЛУБ.

Пресова нарада в справі переселення

3-го квітня ц. р. в Мюнхені відбулася пресова нарада, скликана **Головною Переселенською Радою (ГУПР).** Метою наради була взаємний обмін думок і поглядів на так актуальні в ці дні для української еміґрації переселенські справи.

Першим з черги доповідачем був інж. **Палій,** що подав присутнім загальну картину роботи ГУПР, тих труднощів, які їй доводиться переборювати і тих скромних досягнень, що їх сьогодні вона має. Ці труднощі є і матеріяльного характеру (грошовий фонд ГУПР становить лише 15 тис. НМ.,) для праці бюра є лише одна маленька кімната. Не даючи собі труду довідатися ближче про справжню діяльність ГУПР і Управи, чимало українців діють у справах переселення на власну руку, вносячи дезорганізацію, а на адресу ГУПР сиплють лише докори і лайку. Зрозуміло, що ГУПР, як генеральний переселенський штаб, повинна несхибно держати свою лінію, не зважаючи на тих, що її (з нерозуміння чи лихої волі) лають або вихваляють. Так само ГУПР не може і не повинна піддаватися масовій переселенській психозі, що тут і там помічається в нашому середовищі.

Другим доповідачем був д-р **Фіголь,** що детальніше зупинився на переселенській акції в країни Південної Америки і ролю в цій акції Міжурядового Комітету Втікачів. З'ясовуючи присутнім, якої думки ГУПР про переселенські можливості до різних країн, д-р Фіголь зазначив, що з країн Південної Америки, крім Арґентіни, ні одна не підходить нам кліматично. А що Арґентіна ніякого конкретного запотребування не виявила, то про масове переселення до Південної Америки не може бути й мови. Щодо Канади, яка з погляду фізично-географічного (клімат, поверхня тощо) і суспільно-національного найбільше нам бажана, то, як сказав сотник Панчук, це справа може визріти не раніш одного-двох років. Для успішного завершення переселенської проблеми багато важило б утворення єдиного Координаційного тіла української еміґрації усього світу. Перший натяк і прообраз такого тіла ми вже маємо в особі Лондонського Допомогового Бюра.

Інж. **Потішко** був третім доповідачем. Поруч з підсумуванням сказаного його попередниками, він висунув ряд нових цікавих думок. ГУПР мусить мати визначену стратегію і тактику в своїй діяльності, бо перебуваємо в складному оточенні складної групи різних громадсько-політичних чинників. У Німеччині ми залишатися не можемо. Це загрожувало б нам упослідженням, життєвим рівнем, нижчим за німецький. Отже вихід—це переселення. Тут ми маємо три сторони: 1)правне оформлення нашої еміґрації, 2) фінансування переселення і 3) розміщення на новому терені наших людей. Без правного оформлення нас усіх як бездержавних, що їм надається право азилю, годі думати про масове переселення. Ті практичні заходи, що зараз провадяться головно через міжурядовий Комітет Втікачів (як ось виїзд 20 тис. ДП до Бельгії, виїзд ДП з англійської зони в Англію, виїзд 1000 родин ДП до Бразілії тощо) — це не переселення на нові місця сталого осідку, а **вербування на роботу** з тим, що завербовані залишаються надалі в стані ДП і можуть повернутися назад в окупаційну зону Німеччини. Хоч таке вербування є так мовити, тимчасовим виходом з теперішнього стану наших людей, проте ГУПР ставиться до нього позитивно. Чому саме? Поперше, виїзд на роботу в Бельгію, Англію чи Францію **пересуває людей на захід,** під усяким поглядом полегшуючи їм майбутнє переселення за океан (якщо це буде конче потрібно). Подруге, впроваджує наших людей в нормальну для людини трудову атмосферу і обставини, виривае з негідних людини умов вимушеного неробства. Треба взяти на увагу і те, що праця ця дасть змогу втікачам не лише заробляти на прожиття, але й дещо заощадити, бо завербовані до Бельгії чи Англії діставатимуть заробітну плату місцевих робітників, тобто цілком пристійну. Це дуже важливе для дальшого поселення на постійні місця осідку. Проте таке вербування має і великий мінус, бо висмикує з-поміж нашого середовища фізично найміцнішої частини і призводить до залишення в Німеччині фізично слабших та маси інтеліґенції, яку пізніше важко буде переселити. Якщо говорити про Францію, то виступає ще один мінус — це досить хаотичні господарські умови і нестабільність політичної атмосфери.

Щодо вербування на роботу до Бразілії, то ГУПР ніяк не може підтримувати його, бо там невідповідні для нас кліматичні умови — це раз, а подруге, самі представники Міжурядового Комітету Втікачів говорять, що в Бразілії наших людей чекає сільсько-господарська праця переважно так званого піонерського характеру, тобто розкорчування лісових ділянок, сільсько-господарське освоєння не обжитих, незайманих земельних площ. Питання з Параґваєм ще зовсім неясне, але кліматичні умови там також для нас важкі.

Найдоцільніше з усіх поглядів було б переселитися масі української еміґрації до Канади. Тому поки така можливість настане, ГУПР активно підтримує всіляку **інфільтрацію** (проникання) поодиноких наших людей до Канади. Ми їх розглядаємо як емісарів, наших попередніх висланників, що зможуть полегшити нам наш пізніший масовий виїзд до Канади.

Але наша робота в справі переселення взагалі ускладнюється ще тим, що ГУПР має в своїх руках покищо єдину зброю — моральну, тобто може закликати людей їхати чи не їхати в кожному конкретному випадку. Тому ми хочемо, щоб преса узгіднювала з ГУПР свої виступи в цій справі, щоб ми спільно, а не розбіжно могли рекомендувати і закликати людей в кожному випадку переселенської акції.

В дискусії (ред. Баран, ред. Пеленський, проф. Мартос і ін.) відзначено такі моменти: 1) потрібно наперед вивчити соціяльно-трудове законодавство країн нашого майбутнього тимчасового чи постійного поселення; 2) рекомендувати нашим людям вступати до таких профспілок, що мають найбільш вироблений імунітет проти комуністичних ідей; 3) використати можливості роботи в Бельгії та інших західніх країнах Европи якнайкращий трамплін для пізнішого переселення наших людей за океан; 4) по змозі не допускати роз'єднання нашої інтеліґенції від робітників фізичної праці, що мало б від'ємні наслідки для обох сторін.

Загально всі промовці погоджувалися на потребі тіснішого з'вязку і узгодження пресових виступів з Головною Переселенською Радою та Управою.

А. ЮР.

Драматична Студія—до письменників

Бажаючи увійти в співпрацю з драматургами і привернути увагу ширших письменницьких кіл до драматичної творчости, Студія закликає авторів надсилати п'єси до Студії для ознайомлення.

Кращі п'єси, що відповідатимуть можливостям Студії, будуть взяті до нашого репертуару, і за них автори дістануть негайно **літературний** гонорар. Високоякісні п'єси, що їх Студія з технічних причин не зможе взяти до свого репертуару, будуть нами рекомендовані до друку і так само дістануть літературний гонорар із фондів Студії.

Те саме стосується перекладів з нової чужинецької драматургії.

Студія утворила „драматургічний фонд", постійне поповнення якого ставить у плян своєї праці.

Термін подачі не обмежується. П'єси просимо надсилати на адресу редактора „Літературного Зошиту" (орган МУР-у), Новий Ульм, Людвіґштр. № 10. „Українські Вісті" (для драматичної Студії).

Просимо інші часописи передрукувати.

Й Гірняк
О. Добровольська
Ю. Дивнич
І. Алексевич.

Проблематика драми Юрія Косача „Ворог"

(З циклю „Академічних вечорів" у Мюнхені)

28-го березня в Мюнхені, в домівці кооперативу „Кос", відбулося обговорення драми Юрія Косача „Ворог".

Конкретно в драмі „Ворог" доповідач д-р В. Янів знаходить більше чи менше порушені такі проблеми: національна психологія (німці й українці), психологія жінки, письменник і середовище, роля жінки в житті письменника.

З ще більш віддалених моментів зарисовуються такі: трагедія письменника в час війни, мораль творця (що не зважаючи на тяжкі обставини, не піддається настроям, а твердо йде до своєї мети), письменник і підпілля, проблема Коржика як синтези бизнесмена й ідеаліста. Під оглядом проблемности автор „Ворога" добре впорався з своїм завданням.

З погляду розроблення національної психології, автор подав типи не зовсім завершені і непереконливі.

Коли можемо цілком погодитись із зовсім завершеним типом німця в особі Асмута, то не можна вважати за типових представників української психології (душ) Ореста і Лену, а також революціонера Леонида.

Друга редакція не направила, а певною мірою неґативно вплинула на драму, ввівши деякі зайві моменти і зробивши драму ще менш сценічною, — вказує доповідач.

Проф. **О. Кульчицький** аналізує драму з погляду глибинної психології, при чому промовець зазначає, що Асмут не лише садист в масці поета, мистця, бо тоді незрозумілий та й неймовірний стає вплив його на Ореста і Лену. Тут проявляється „двоповерховість" людської душі, що яскраво видно в Асмута, а саме — мистецька поверхня душі і її внутрішній садизм і жорстокість, що криється за поверхнею. Подібні пояснення дав проф. д-р Кульчицький і іншим героям драми.

Проф. **Ю. Шерех** як літературознавець розглянув драму в світлі історичного розвитку театру, зокрема сьогоднішніх театральних течій Західньої Европи й Америки.

За словами проф. Шереха, Косачів „Ворог" стоїть на півдорозі від Винниченка до Ануія (американський драматург).

Наш час змушує театр бути рупором (театром ідей), яким він фактично вже став, хоч не скрізь однаковою мірою, і тому дієві особи (персонажі) п'єс не становлять першорядної вартости, як це було в клясика українського театру Ів. Тобілевича чи Шекспіра або їх сучасників.

Дієві особи потрібні лише як засіб до передачі тих ідей, і тому байдуже— вважає проф. Шерех — чи Асмут з драми „Ворог" є ґестапівець, а Орест письменник, чи навпаки: основне — боротьба ідей.

Такими представниками в американському театрі є Кліффорд Одетс („Повстань і співай"), у нас М. Чирський. З цього погляду і розглядав проф. Шерех п'єсу „Ворог" Юрія Косача, сказавши, однак, що повністю таким „Ворог" ще не став.

Наприкінці виступив **Юрій Косач,** вказавши, що „Ворог" був написаний не для сцени, а як своєрідний експеримент, і лише перечитавши драму у вузькому колі письменників, коли нею зацікавився театр Блавацького і взяв до свого репертуару, автор наново зредаґував її надавши більше сценічности.

Не думав автор показувати двох світів (німців і українців), лише типи людей,—Асмута-мистця і одночасно садиста (яким міг бути і представник іншого народу—поневолювача українських чи інших земель) і мистця-ідеаліста Ореста (що теж міг бути не українець, а представник будь-якого іншого поневоленого народу). Юрій Косач зауважив, що сьогодні література стає філософією (французькі течії, Сартр і Муньє); з цього погляду він хотів і собі відтворити один „Zeitstück"— сучасні світоглядові шукання, з вислідами як і куди вони заводять.

Вол. ДУБНЯК.

КОМУНІКАТ

В днях 2-3 квітня 1947 р. в українському таборі Райнгардт казерне Н. Ульм відбулася нарада представників існуючих осередків ІМКА та абсольвентів міжнародньої школи ІМКА, що вважають своїм обов'язком велике завдання ІМКА — поглиблення засад християнської моралі серед нашої молоді якнайшвидше впровадити в наше життя.

По вислуханні запланованих доповідей та інформацій п. інж. Литвиненка про дотеперішню діяльність осередків ІМКА, започатковану на терені західньої Німеччини ще 1945 р., зібрані висловили йому разом із іншими активними працівниками на полі організування ІМКА признання за жертвенну і безкорисну працю над поширенням цієї організації в нашому народі.

Збори покликали тимчасове організаційне бюро, завданням якого є в першу чергу скоординувати всі почини організаційного порядку та допровадити в якнайскоршому часі цілість організації до І-го з'їзду відпоручників осередків української ІМКА в американській окупаційній зоні.

До бюра покликано таких осіб: 1. Дир. Крамаренко Іван, інж. Литвиненко Олекса, д-р скавтмайстер Павлишин Юліян, інж. скавтсеньйор Ільницький Ростислав, інж. скавтмайстер Турчин Віталій, Тиравський Валим, студ. Вахнянин Лев.

Згідно з дорученнями зібраних праця Оргбюра відбуватиметься в стислім контакті з усіма нашими церквами, існуючими організаціями молоді, як СУПЕ, СУМ та Центральним Представництвом Української Еміґрації в Німеччині, з його органами — відділом молоді і Радою Фізичної Культури.

Збори вислали привітальні депеші головам наших Церков, ЦПУЕ, репрезентаціям організацій Укр. молоді та представникам світової ІМКА.

Збори відбувалися в атмосфері глибокого заінтересування завданнями організації та зрозуміння великої ваги справи поглиблення засад християнської моралі серед нашої молоді, особливо під цю пору.

Наприкінці зібрані вважають своїм обов'язком дати вираз щирої вдячности нашим братам-господарям з Нового Ульму за правдиву братерську гостинність і опіку, що великою мірою спричинилось до швидкого й успішного закінчення праць наради.

Оргбюро Української ІМКА.
Новий Ульм, 3. 4. 1947.

Театральний ансамбль В. БЛАВАЦЬКОГО в Новому Ульмі

29-го березня до табору в Новому Ульмі прибув на ґастролі театральний ансамбль під мистецьким керівництвом В. Блавацького. Ансамбль пробув у таборі 5 днів, давши за цей час 5 вистав: „На хвилях ритму й мелодії" — спів і музика. Дві вистави п'єси Юрія Косача „Ворог" та 2 вистави оперети „Цнотлива Сузанна".

Вистави були сприйняті глядачем з великим інтересом і навіть захопленням. Кожного разу заля була переповнена. На закінчення вистав культурно-освітній референт привітав театр від імени таборян та побажав успіхів у дальшій творчій роботі ансамблю.

СВЯТОЧНІ ЗАКЛИКИ

Санітарно-Харитативна Служба бажає своїм членам і всьому українському громадянству щасливих свят Світлого Воскресіння!

Не забувайте — „Писанка" на СХС!

Стародавній український звичай: „писанка" для хворих, сиріт і обездолених!

Не забудьте в день Світлого Воскресіння відвідати хворих!

Хто про бідних пам'ятає — тому Бог допомагає!

Щедра пожертва на СХС це доказ справжньої національної свідомости!

Сироти чекають на „писанку" від Вас!

Наука й техніка

«Електронна пам'ять»

Поступ електронної техніки уможливив конструкцію своєрідного „штучного мозку". В місті Кембріджі (США) було продемонстровано складний апарат, що може виконувати деякі функції, досі виконувані лише людським мозком.

Лорд Мантбеттен, під час війни часто згадуваний як головнокомандувач в Східній Азії, а також відомий світові як визначний фахівець в галузі техніки високих частот, повідомив недавно на засіданні Об'єднання Англійських Радіоінженерів про цей незвичайний апарат таке:

„Штучний мозок" нараховує приблизно 18.000 радіолямп. Велика кількість дротів, що використана для внутрішнього монтажу, становить загальну довжину біля 300 кілм.

Користуючись цим апаратом, можна виконати за дві години, такі розрахунки, на виконання яких кваліфікованому математикові потрібно було б 100 років життя, якби останній міг так довго жити. За 10 хвилин апарат виконує 10000 додавань і віднімань. Квадратний корінь з 9-тизначного числа вираховується лише за 1/38 секунди. А за 8,5 год. апарат складає суму, що містить в собі 10 мільйонів 10-ти значних перемножень.

Прилад цей створили два американські молоді вчені — один метеоролог та один інженер, — за співучасти 200 асистентів. Його будували протягом двох років, а обійшовся він 100000 фунтів стерлінгів.

Під час війни „штучний мозок" служив для обчислення таблиць стрільби, обчислення траєкторій артилерійських стрільних бомб.

Вітряні енергетичні станції

У Вестфалії організовано товариство, що має за мету побудувати багато вітряних енергетичних станцій. Заплановано будівництво переважно порівнюючи малих споруд з вітряними колесами, розміром до 20 метрів, розрахованих на 35000 квт. Крім того, передбачено будівництво вітряної помпувальної споруди для штучного зрошення.

Речовина, в 4000 разів солодша за цукор

Голляндський вчений професор Веркаде винайшов хемічну субстанцію, в 4000 разів солодшу за цукор. Ця речовина визнана якісно значно ліпшою за сахарину, що, як відомо, в 70 разів солодша за цукор і при вживанні залишає гіркуватий присмак.

Продукт цей виготовляється тепер в Голляндії у вигляді порошку.

Передплачуйте,

читайте

і поширюйте

„Українські Вісті"!

Закінчення зимового семестру

З початку березня ц. р. закінчилися виклади й вправи в зимовому семестрі на Гайдельберзькому Університеті й „Дольмечерському Інституті". Українських студентів було у цьому семестрі 53, враховуючи сюди й докторантів, що працюють в окремих професорів. Становище українського студентства, як і інших чужинців, погіршило: УНРРА, яка й досі піклувалася чужинецькими студентами, перестала діяти. Обов'язок допомагати нашим студентам лежить тепер цілком на КОДУС-і.

— ИЧ

УКРАЇНСЬКІ ДОПОМОГОВІ КОМІТЕТИ

Нижче подаємо адреси Українських Допомогових Комітетів у різних країнах. Листуючись з цими Комітетами, треба зазначати на конверті, якою мовою написано даного листа.

АДРЕСИ КОМІТЕТІВ:

Укр. Допомоговий Комітет при Арґентін. Червоному Хресті
Comité Ucranio de Ayuda
c. Victoria 675, of. N.
Buenos Aires.

Бюро Розшуків в Англійській Окупаційній Зоні
Central Ukrainian Inquiry Bureau
253 D. P. Assembly Centre 800
Control Unit B.A.O.R. Gr. Britain.

Укр. Центральне Допомогове Бюро в Лондоні
Central Ukrainian Relief Bureau,
218 Sussex Gardens, Paddington.

Українська Служба Суспільної Опіки у Франції
Service Social Ukrainien
186, Bould, St. Germain,
Paris 6, Francia.

Український Допомоговий Комітет в Бельгії
Comité Ukrainien de Secours
24 Ave. Livingstone, Bruxelles.

Українсько - Американський Допомоговий Комітет
Ukrainian American Relief Committee
874 North Franklin Street
Philadelphia 23, Pa. U.S.A.

Українсько - Канадійський Допомоговий Фонд
The Ukrainian Canadian Relief Fund
P. O. Box 2136 Winnipeg Man. Canada.

Укр. Допомоговий Комітет в Бразілії
Comité Ucranio de Auxilio as Victimas de Guerra,
Rua Matrin Afonso 381,
Curitiba. Par. Brasil.

Укр. Допомоговий Комітет в Італії
Comitato Ucraino d'Assistenza
Passeg. del Gianicolo 7
Roma 129 — Italia.

ОГОЛОШЕННЯ

Про з'їзд українських професійних спілок

Відділ організації праці і господарства ЦПУЕ скликає з'їзд представників українських професійних спілок у Німеччині в м. Авґсбурґ, Юденберґ 8/11 на 21/22 квітня 1947 р. о 10 год. Денний порядок з'їзду: Про завдання професійних спілок на еміґрації, їх працю, побудову й систему українських профспілкових організацій та ін.

На з'їзд мають бути вислані делеґати за таким ключем:

а) від центральних професійних спілок з обсягу діяння на всю Німеччину (західні окупаційні зони) — по три делеґати;

б) від зональних і обласних спілок різних фахів — по два делеґати;

в) від таборових або повітових спілок, які не входять до обласних спілок, коли такі не існують — по одному представникові.

Кожний делеґат повинен мати мандат, підписаний управою дотичної спілки з печаткою. При відсутності в Управі печатки, підписи свідчаться печаткою місцевого українського комітету.

За неможливістю забезпечити делеґатів харчами, просимо взяти з собою власний запас харчів на два дні. Ночівля забезпечена для потребуючих делеґатів. Окремі запрошення не будуть вислані.

Відділ організації праці і господарства ЦПУЕ.

Повідомлення

В останньому часі появилось багато організаторів і посередників, що вербують наших людей на працю і поселення до різних країв.

Організаційна Референтура Товариства Українських Політичних В'язнів уважає своїм обов'язком звернути увагу своїм членам на наступне:

1) Одиноким чинникам, що є покликаним до кермування переселенськими справами з доручення ЦПУЕ, як громадської установи, є Головна Українська Переселенська Рада.

2) Управа Т-ва УПВ стоїть у тісному зв'язку з компетентними чинниками відносно переселення і розпоряджає всіми потрібними інформаціями.

3) Управи Філій Т-ва УПВ та поодинокі члени звертаються за інформаціями у переселенських питаннях до канцелярії Т-ва УПВ, Мюнхен, Розенгаймерштрассе 46 а, кімн. 104.

4) В конкретних позитивних випадках Управа буде сама інформувати своїх членів про переселенські можливості і у зв'язку з тим проситься всіх членів виповнити і надіслати анкети, що їх нещодавно Управа видала.

На відворотній стороні згаданої анкети як відповідь на точку 6 належить подати імена і прізвища, членів рідні, дати і місце їх народження, фах, стан здоров'я та в яку країну хоче їхати.

Організаційна Референтура Товариства УПВ.

До всіх українських студентських товариств

Всестудентська Координаційна Комісія, у згоді з своїм Комунікатом від 3-го жовтня 1946 р., передбачає скликати на 29 і 30-те червня 1947 р. **Загальний Студентський З'їзд** представників усіх українських студентських товариств та об'єднань на еміґрації, в Мюнхені, довмівці-ґуртожитку при Фюріхштр. 53.

Програма З'їзду буде подана до відома в найближчому часі.

Звертаємося до всіх студентських організацій, зокрема поза Німеччиною, уже тепер поробити заходи, щоб забезпечити собі на цей час переїзд до Мюнхену.

За Всестудентську Координаційну Комісію:

Клявдій Білинський
голова ЦеСУС-а

др. Мельник Петро
голова ЦеСУС-а.

НОВІ ВИДАННЯ

В-во „Нові Дні" в Зальцбурзі випустило в світ такі книжки:

Українська читанка для 5-ї кляси народніх шкіл, стор. 164.

А. Кащенко. **Під Корсунем**, стор. 190.

Василь Стефаник. **Вибране** стор. 86

Олекса Стороженко. **Оповідання**, стор. 74.

Михайло Івченко. **Напоєні дні**, стор. 188.

Докія Гуменна. **Вілія** (збірка новель),

Петро Волиняк. **Земля кличе**, стор. 61.

А. Коломиєць. **Казки**, стор. 45.

Борис Олександрів. **Мої дні** (лірика), стор. 78.

В. Скорупський. **Весняний гомін** (поезії), стор. 46.

Івасик-Телесик (народня казка) стор. 16.

Еспансько-Український словник, стор. 206.

Календар-нотатник.

Молитовник для православних. стор. 30.

РОЗШУКИ

— Батька Чепка Демида, маму Феклу, брата Леоніда, сестру Катерину й Віталія — Добровольська Серафима. Новий Ульм, бл. Д, кімн. 112 д. 5

— Анатоль Сидор розшукує двоюрідну сестру Тоню та Валю Фабіян, Тоню Півневу. Адреса: Новий Ульм, ред. „Укр. Вісті".

— Усик Леонід—відгукнись на адресу „Українські Вісті" для Владислава.

— Рідних та знайомих — Лакомченко Василь, Новий Ульм, „Українські Вісті". 1

— Нефоросну Оксану, Денищук Соню, рідних та знайомих — Михайло Островський, Реґенсбурґ, Ґерґардінґерштр. 2/б, Штудентенгайм. 1

— Лукію Тищенко з дітьми — Василь Тищенко, Майц-Кастель, Камп 579, бл. 3, кімн. 61. 3 р.

— Маму Анастасію Савчук, брата Василя, сестру Стефанію, Миколу Бабія з с. Пукасівці, пов. Станіславів — Анна Савчук, Новий Ульм, Український табір.

— Кукоса Володимира, народж. 1928 р. 12 IV, Татарова Миколу, народж. 1926 р. 20 V. — Георгій Кукос. Мюнхен, Дахауерштр. № 9, Український Червоний Хрест.

— Безкоровайного Григорія та Штойка Олександра, тепер у Канаді, пошукує Гевко Микола. Український табір, Новий Ульм, Райнгард-казерне, Бл. Д, кімн. 45, УНРРА Теам 1061. (Німеччина.)

— Синів Святослава та Юрка, які в січні 1945 р. працювали на будові окопів біля Сєрадза. — Лазарчик Володимир з дружиною Ольгою, замешкалі: Гайльброн-Некар, Цецілієнбрунненгойсхен.

— Сина Павла з Володимирського повіту, що в 1943 р., арештований німцями, сидів в Луцькій в'язниці на Волині, шукає Сергій Петрович, (13 а) Форгайм — Марквілле, Пост: Зульцкірхен, юбер Ноймаркт, Опф. У. С. Зоне Германи. — Інші часописи прошу передрукувати. 2

— Рідних та знайомих — Наливайко, Олекса. Реґенсбурґ, Ґерґардінґерштр. 2/б (Штадтамгоф). бай Крайз. 1

— Брата Овчарука Романа, Сапруна Павла та знайомих — Заєць Павло, Фінгорст бай Ганновер, укр. табір, ґараж 23-14. 4

— Алочку Хітько, Юрія Бондарева, рідних та знайомих — Колісник Юрій. Реґенсбурґ, Штадтамгоф, Ґерґардінґерштр. 2/б, Штудентенгайм. 1

— Рідних і знайомих з с. Пляшевої — Парницький Андрій, Кюльбінґен ч. 19, Пост Віклесгойт, б/Ансбах. 2

— Кучабського Богдана, останнім часом перебував Везендорф (Ганновер) — Кучабська Ольга. Писати на „Українські Вісті". 8

— Василя Паламаря — Паламар Олександра з трьома дітьми Ашаффенбурґ. Артілеріє-казерне. Бл. 2/37. УНРРА, Теам 1049, ДП Камп 255. 1

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор, — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ.

РОЗШУКИ—50 пфеніґ. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис «УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ» виходить ЩОНЕДІЛІ.

Приймається передплату:

На 1 місяць — 4 НМ
„ 3 „ — 12 НМ
Ціна окремого числа 1 НМ.

Організуйте групову передплату та зголошуйтеся для кольпортажу. — Кольпортерам знижка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертатися листовно і особисто до Адміністр,

Administration „Ukrainski Wisti"
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавнича спілка „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ"
РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ.
Головний редактор Ів. БАҐРЯНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невміщених дописів листується лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати не окремим співпрацівникам, а Редакції:

Redaktion «Ukrainski Wisti»
Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульму — Бльок «А», від 8—12 год. щоденно, крім суботи.

Authorized by Information Control Division

Druck:
Schwäbische Donau-Zeitung, Ulm.

До всіх кольпортерів часопису „Українські Вісті"

Видавництво „Українські Вісті" повідомляє Вас, що від 18-го квітня ц. р. НАШ ЧАСОПИС буде висилатися поспішною поштою.

Пакети з часописом треба одержувати на пошті особисто. При одержанні слід виказатись від Видавництва посвідкою, яку кожному кольпортерові вишлеться до 18-го квітня.

Хто не одержить нашої посвідки до 18-го квітня, просимо негайно зголоситись до адміністрації Видавництва „У. В.".

Адміністрація „У. В."

ПЕРША ЧАСТИНА вже в продажі!
ДРУГА ЧАСТИНА появиться в продажі 15. 4. ц. р.

Ціна однієї книжки 8,50 НМ (170 стор.), ціна обох частин 17 НМ (330 стор.). Замовляти у В-ві „Прометей". Кооперативи і книгарні замовляють в кооп. „КОС".